

PASSAGE NORD
1986 - 1996

KJETIL SKØIEN
performance
installation

PASSAGE NORD

performance prosjekt
regi, manus, installasjon:

KJETIL SKØIEN**FORESTILLINGER :**

1986

**VEIEN MELLOM
VANN OG TØRST**

Black Box Teater, Oslo
Brighton Festival (GB)
Ny Nordisk Scenekunst, København
Oslo Internasjonale Teaterfestival
Bergen Internasjonale Teater
Teater Avantgarden, Trondheim

1987

ET MELLOMSPILL

Festspillene i Nord-Norge
Black Box Teater, Oslo

LUKKET HAVE

Dansemaraton, Oslo

PASSAGE NORD

performance project
direction, script, installation:

KJETIL SKØIEN**PERFORMANCES :**

1986

**THE ROAD BETWEEN
WATER AND THIRST**

Black Box Theatre, Oslo
Brighton Festival (GB)
New Nordic Stageart, Copenhagen
Oslo International Theatrefestival
Bergen International Theatre
Theatre Avantgarden, Trondheim (N)

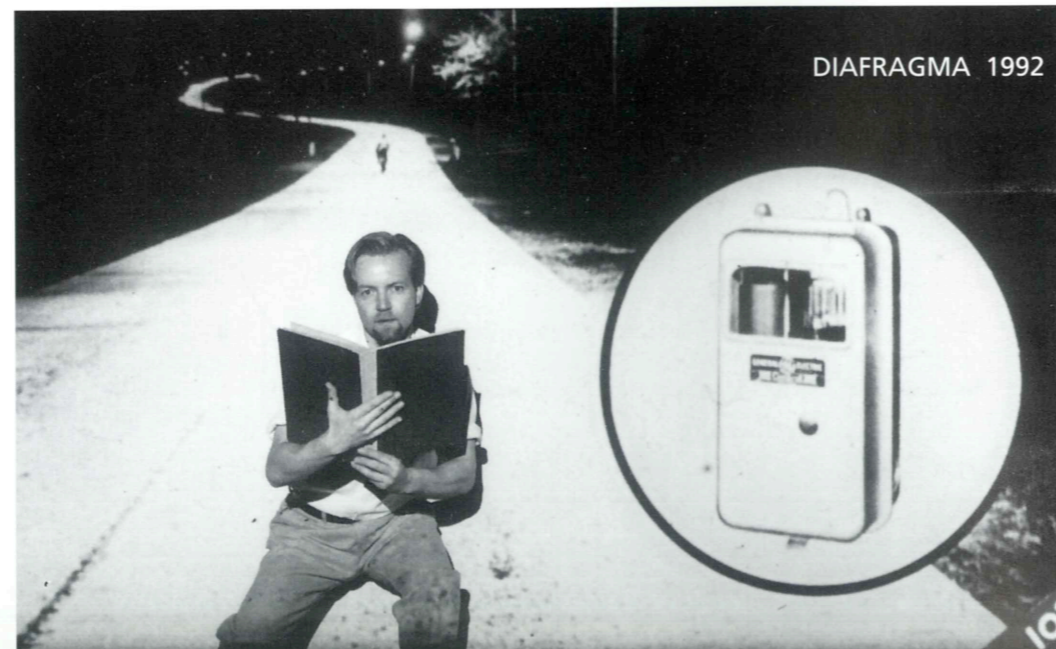
1987

AN INTERLUDE

North Norwegian Festival, Harstad
Black Box Theatre, Oslo

CLOSED GARDEN

Dance-marathon, Oslo

1988

OMVEIEN (Andre mellomspill)

Wroclaw Int. Theatrefestival (PL)
Oslo Internasjonale Teaterfestival
Maki Gallery, Tokyo
Voice Gallery, Kyoto
Art Space, Nishinomija
Gallery IQ 150, Sendai

1989

**MANNEN SOM FANT
EN HESTESKO**

Black Box Teater, Oslo

MILKY WAYS

Viborg Teater (DK)
Malmø Konsthall (S)
Ram Galleri, Oslo

1990

ER DET FORTSATT DAG ?

Tollbugaten, Oslo

DOJOJI (A forbidden journey)

Art Space Mumonkan, Kyoto
Festspillene i Nord-Norge, Harstad
Black Box Teater, Oslo
Retretti Art Centre (SF)

DIAPHONY

Verdensmusikkdagene. Oslo

1991

TIME FEARS THE PYRAMID

Det Norske Teatret, Oslo

1988

THE ROUNDABOUT

Wroclaw Int. Theatrefestival (PL)
Oslo International Theatrefestival
Maki Gallery, Tokyo
Voice Gallery, Kyoto
Art Space, Nishinomija
Gallery IQ 150, Sendai

1989

**THE MAN WHO FOUND
A HORSESHOE**

Black Box Theatre, Oslo

MILKY WAYS

Viborg Theatre (DK)
Malmø Konsthall (S)
Ram Gallery, Oslo

1990

IS IT STILL DAYTIME ?

Tollbugaten, Oslo

DOJOJI (A forbidden journey)

Art Space Mumonkan, Kyoto
North-Norwegian Festival, Harstad
Black Box Theatre, Oslo
Retretti Art Centre (SF)

DIAPHONY

World Music Days, Oslo

1991

TIME FEARS THE PYRAMID

The Norwegian Theatre, Oslo

1992

VÅRNATT

Det Norske Teatret, Oslo

I'VE GOT YOU UNDER MY SKIN

Forum, Stockholm

DIAFRAGMA

Museum Moderner Kunst, Wien

Nordisk Kunstsenter, Helsinki

Szkene Teater, Budapest

Maszk Teater, Szeged (H)

1993

SOLO PERFORMANCE

Kunsternes Hus, Oslo

Bergen Kunstforening

Gallery Lunami, Tokyo

Art Space Wings, Kyoto

EVIGHETEN VARER LENGST

Kanonhallen, København

Bergen Internasjonale Teater

"Teater mot år 2001", Stockholm

Nordisk Kunstsenter, Helsinki

Black Box Teater, Oslo

JEG VIL KYSS

ALLE VERDENS KVINNER

Black Box Teater, Oslo

1992

SPRINGNIGHT

The Norwegian Theatre, Oslo

I'VE GOT YOU UNDER MY SKIN

Forum, Stockholm

DIAPHRAGM

Museum of Modern Art, Vienna

Nordic Art Centre, Helsinki

Szkene Theatre, Budapest

Maszk Theatre, Szeged (H)

1993

SOLO PERFORMANCE

Kunsternes Hus, Oslo

Bergen Kunstforening (N)

Gallery Lunami, Tokyo

Art Space Wings, Kyoto

ETERNITY LASTS LONGEST

Kanonhallen, Copenhagen

Bergen International Theatre

"Theatre year 2001", Stockholm

Nordic Art Centre, Helsinki

Black Box Theatre, Oslo

I WANT TO KISS

ALL THE WOMEN IN THE WORLD

Black Box Theatre, Oslo

1994

HJERTETS KALENDER

Centralteatret, Oslo

ARIEN ALBUM

Lillehammer Vinter OL

Oslo Konserthus

Black Box Teater, Oslo

"Music Factory", Bergen

TVILLING (Har noen sett meg et annet sted)

Black Box Teater, Oslo "Ultima"

Kairo Internasjonale Teaterfestival

Rogaland Teater, Stavanger

1995

NILEN, BRU, SEBASTOPOL

Det Norske Teatret, Oslo

Teatro Pradillo, Madrid

TANGENT (Lost rooms)

Ultimafestivalen, Oslo

Kanonhallen, København, "Re-map"

1996

DET TÅLMODIGE

Vestfold Festspillene

1994

THE CALENDAR OF THE HEART

The Central Theatre, Oslo

ARIEN ALBUM

Lillehammer Winter Olympics

Oslo Concert Hall

Black Box Theatre, Oslo

"Music Factory", Bergen

TWIN (Has anybody seen me in another place)

Black Box Theatre, Oslo

Cairo International Theatrefestival

Rogaland Theatre, Stavanger (N)

1995

NILE, BRIDGE, SEBASTOPOL

The Norwegian Theatre, Oslo

Teatro Pradillo, Madrid

TANGENT (Lost rooms)

Ultima Festival, Oslo

Kanonhallen, Copenhagen, "Re-map"

1996

THE PATIENT

Vestfold Festival (N)

DOJOJI 1990
regi: Kjetil Skøien

DET TÅLMODIGE
(The Patient)
regi: Kjetil Skøien

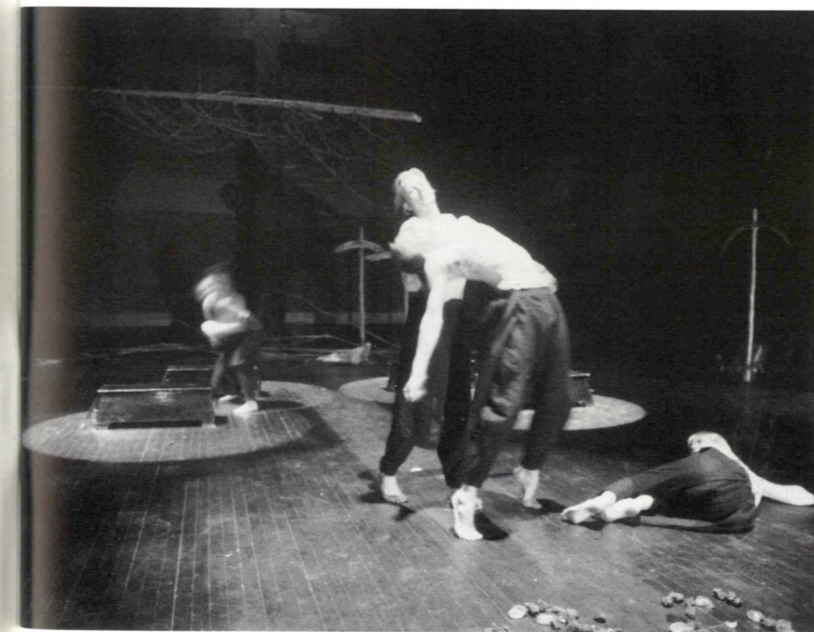
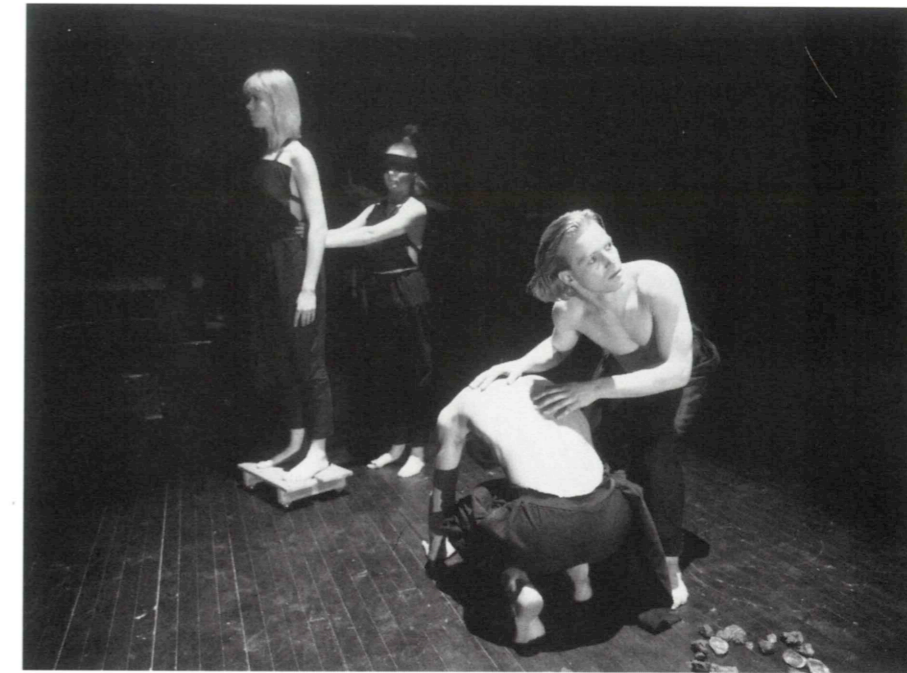
VEIEN MELLOM VANN OG TØRST

Stillhetens kakafoni, enkelhetens kompleksitet. Bevegelser gjentas for å skape et mønster som igjen blir bakgrunn for andre bevegelser. En performance i grenselandet mellom dans, teater og billedkunst. Forestillingen kommer ofte nær det helt skulpturelle uttrykk og lar bildene bli stående lenge nok til at de får virke innover i publikum. Fire mennesker er på vandring gjennom livet. Scenerommet er nakent, stort og mørkt. Enkle symboler som vann, lys, stein og tre viser hva slags vandring de er ute på: De lengter etter fylde, befrielse og rensende erfaringer. Det gis et enkelt uttrykk for en voldsom ambivalens mellom lengselen etter å overgi seg og skrekken for å miste seg selv. Objektene har egenverdi og er i tillegg integrert. Deres muligheter utforskes i sammenheng. Tempoet veksler mellom det lammende langsomme og det feberhete hurtige. Hver enkelt aktør veksler mellom det personlige og det distanserte. Tolkingsmulighetene er uendelige eller fraværende. Menneskets trang til nærhet og avhengighet balanseres mot den avstand og kulde som overvelder dem i de fryktsomme forsøk på kontakt. De spenner en rem rundt det ene låret, mens de sitter på svarte kister. Dette gjentas til det utmattende. En mann ligger inne i en kontur av et menneske, formet av like store biter av glass og kull. Kvinnene kommer bærende på trekantede røde stener foran kjønnnet, de legger seg ned og plasserer stenene over ansiktet.

THE ROAD BETWEEN WATER AND THIRST

The cacaphony of stillness, the complexity of simplicity. Movements are repeated to create a pattern which in turn becomes a background for other movements. A performance in the borderland between dance, theatre and visual art. The performance is often very close to the totally sculptural expression and allows the images to remain in place long enough to allow their effect to sink into the audience. Four people are wandering through life. The stage is bare, large and dark. Simple symbols such as water, light, stone and wood show the sort of wandering they are doing: they long for fulfilment, deliverance and purifying experiences. A sole expression for an enormous ambivalence between the longing to surrender and the fear of losing themselves. The objects have intrinsic value and are, in addition, integrated. Their possibilities are explored in a common context. The tempo alternates between paralyzing slowness and feverish speed. All the actors alternate between the personal and the distant. The interpretive possibilities are boundless or non-existent. The human need for nearness and dependence is balanced against the distance and coldness that overwhelms them in their timid attempts at contact. They wind a strap around one thigh, as they sit on black coffins; this is repeated to the point of exhaustion. A man is lying inside the contours of a person who consists of equally large pieces of glass and coal. The women come carrying triangular, red stones in front of their sexual organs, they lie down with the stones over their faces. The bodies throw themselves towards the coffins, they want to move forwards but are drawn back and lean against the coffins or one another. A woman with covered eyes, shoves a woman who is fastened to a small cart through the room, while a man makes repeated attempts to get up from the floor with the help of another man.

VEIEN MELLOM VANN OG TØRST 1986

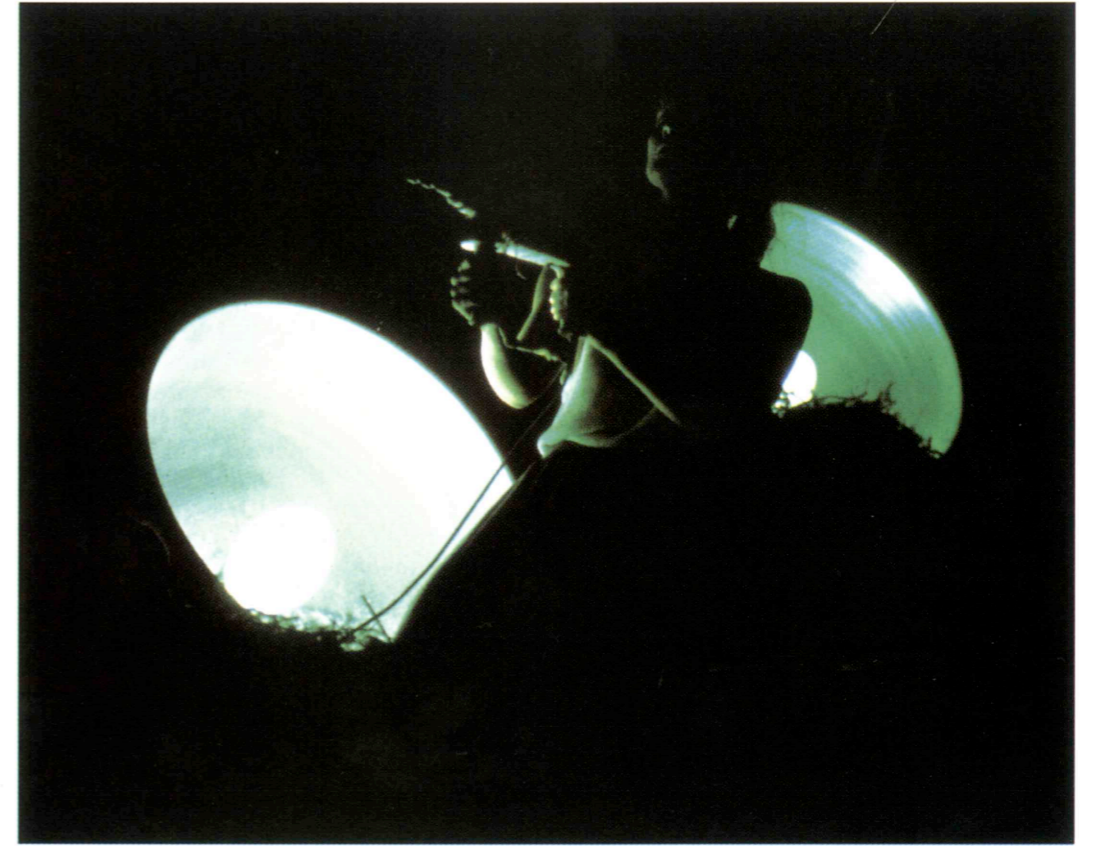
performers:
Kathryn Bresee,
Karen Foss,
Hege Gabrielsen,
Kjetil Skøien,
Katrine Kirsebom,
Erik Meling,
Un-Magrit Nordseth,
Jon Tombre,
Gjertrud Åsgard

musikk - music:
George Crumb,
Benjamin Lew,
Steven Brown,
Rolf Wallin

lys - light:
Lysverket

ET MELLOMSPILL
(An Interlude)
1987

ET MELLOMSPILL
(An Interlude)
1987

ET MELLOMSPILL

Inspirasjonskilde for forestillingen er bl.a. forandringene som pågikk på Akers mek. verksted i 1986. Materialer og objekter er plukket opp på området. Et beredskapsteater som rykker inn på kort varsel og sier noe om dette øyeblikks virkelighet. Tre mennesker har opplevd en nedrivning, de samler restene, venter, søker mot hverandre, minnes og forbereder en ny start. En aggresjon rettet mot seg selv og mot andre. En drønnende torden av lydeffekter veksler med total stillhet. Slides av maskindeler med tekst som: "Intensity", "Sensitivity" vises på aktørenes kropp. En mekanisk kultur hvor mennesket er på gjennomreise. Europeiske og østlige kulturrester flyter fritt omkring. Forbindelser uten formål og bestemmelse. Handlinger blir bilder. Det som aldri fant sted går også i stykker. Lyset er festet til aktørene gjennom metallrør med lyspærer i enden, lyset følger derfor bevegelsene. En kvinne rister i hele kroppen fordi hun har en elektrisk drill i hendene, mens The Residents skriker ut James Browns hit "This is a man's world". En kvinne måler en manns kropp med mange tre-linjaler. Kvinnene passerer i bakgrunnen på en trebro med trakter i metall og treskuffer på hodene, de bærer halm med gamle foto inni. Mannen heller marmormel ut av et Eros-hode. Kvinnene klipper i luften med røde have-sakser med alt håret foran ansiktet. Kostymene er vrengte, brente herredresser. Støv kastes opp, slik at det dekker hele scenen og aktørene koster hverandre med lange, svarte børster.

AN INTERLUDE

The source of inspiration for the performance is, among other things, the changes that took place at Akers Mechanical Factory in 1986. Materials and objects are picked up in the area. A stand-by theatre that steps in at short notice and says something about the reality of this moment. Three people have experienced a demolition, they collect the fragments, wait, seek each other's company, reminisce and prepare to start anew. An aggression directed at themselves and the others. A rumbling thunder of sound effects alternates with total stillness. Slides of machinery parts with captions such as: "Intensity", "Sensitivity" are projected on the actors' bodies. A mechanical culture in which man is in transit. Fragments of European and Eastern cultures are strewn freely about. Connections without a purpose and destination. Actions become images. That which never happened disintegrates. Lights are fastened to the actors' bodies through metal tubes with light bulbs at the end; thus the light follows the movements. A woman's body shakes all over, because she has an electric drill in her hands, while The Residents belt out James Brown's hit "This is a man's world". A woman measures the body of a man with a lot of wooden rulers. The women pass by in the background on a wooden bridge with metal funnels and wooden drawers on their heads, they carry straw with old photos in it. The man pours marble dust out of an Eros head. Women, their hair falling over their faces, cut the air with red garden shears. The costumes are burnt men's suits turned inside out. Dust is thrown up so that it covers the entire stage and the actors brush each other with long, black brushes.

performers:
Hege Gabrielsen,
Kjetil Skøien,
Mona Walderhaug

musikk - music:
The Residents,
Minimal Compact
The Swans

lys - light:
Ole Anders Tandberg

performers:
Karen Foss, Kjetil Skøien,
Janek Spakowskij,
Mona Walderhaug,
Hege Gabrielsen

musikk - music:
Hector Zazou

kostymer - costumes:
Eva Schølberg

LUKKET HAVE

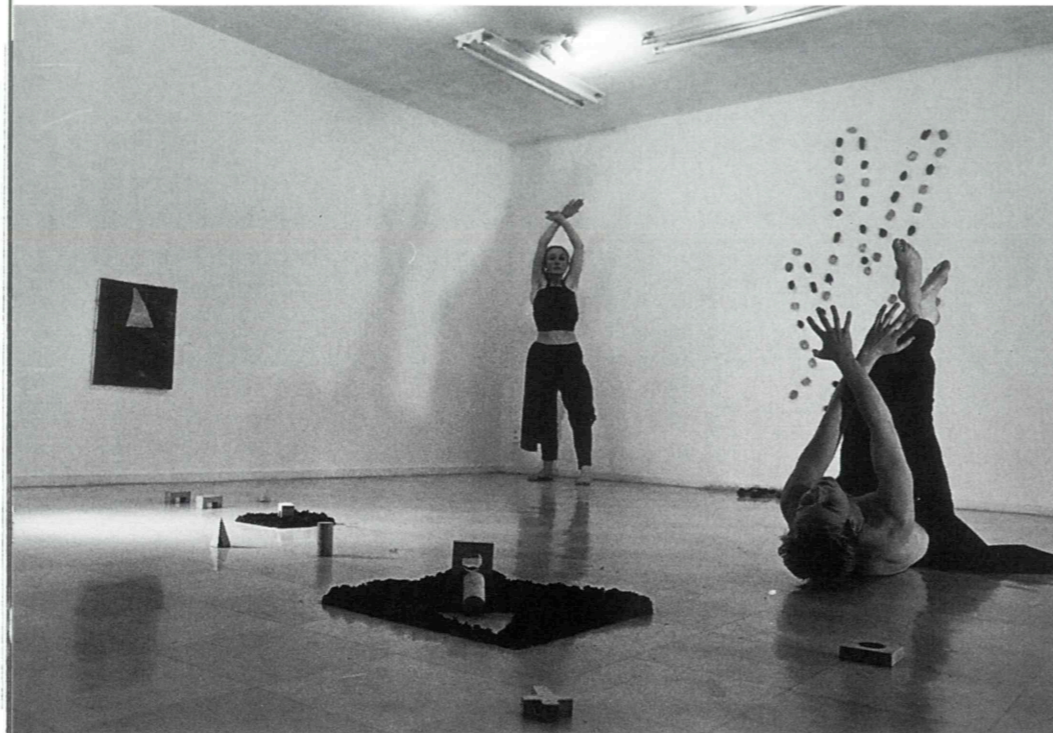
Fem personer er lukket inne i en have, hver av dem bærer på en hemmelighet. En av danserne bruker hele forestillingen til å forflytte seg i en diagonal over scenen. Musikken gir en neoklassisk stemning. Danserne er fanget i sin hemmelighet og i den felles haven, de ser ut på en verden utenfor som ikke er tilgjengelig. De danser med is i kjeks, mens barnestemmer synger sårt, isen renner, ingen spiser. To menn møtes i korte øyeblikk, hvor de snur hverandre oppned, ellers er alle alene. Rommet er nakent og mørkt, kostymene gråsvarte, moderne, med folkloristiske detaljer.

CLOSED GARDEN

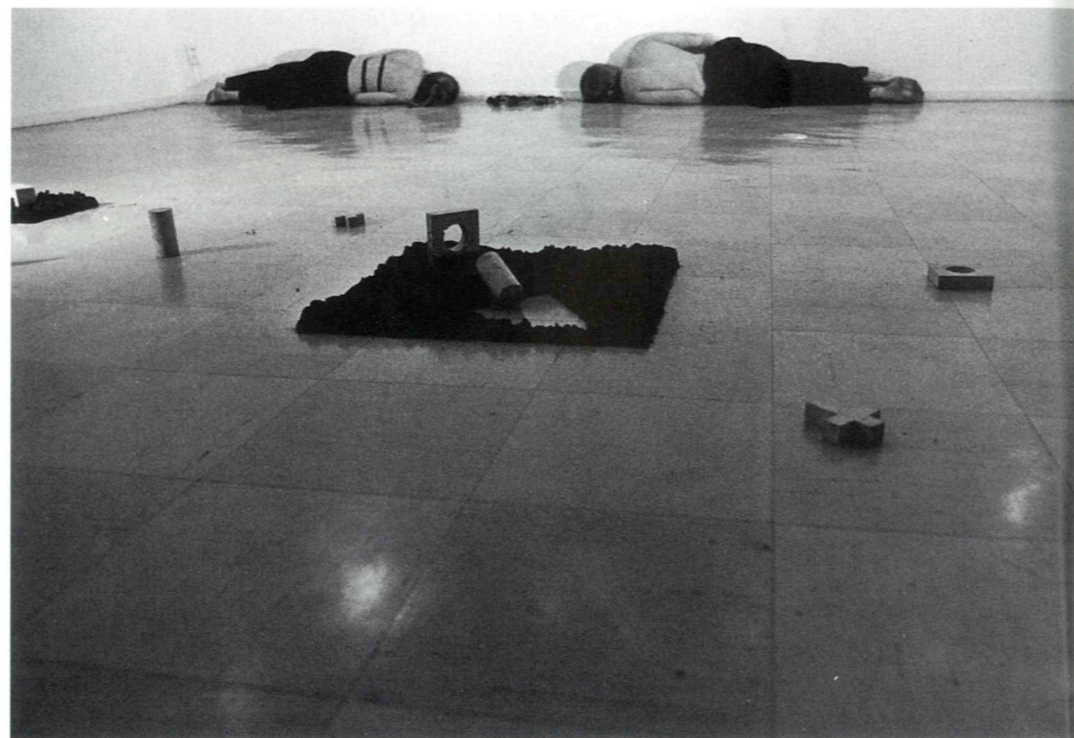
Five people are closed up inside a garden, each of them bears a secret. One of the dancers uses the entire performance to move in a diagonal course across the stage. The music invokes a neo-classical mood. The dancers are imprisoned in their secrets and in the garden they share, they look out on a world outside that is inaccessible. They dance with ice-cream cones, while children's voices sing lamentingly, the ice-cream drips, nobody eats. Two men meet in brief encounters, during which they turn each other upside down, otherwise everyone is alone. The room is bare and dark, the costumes grey-black, modern, with folkloristic details.

OMVEIEN
(The Roundabout)
1988

performers:
Hege Gabrielsen, Kjetil Skøien

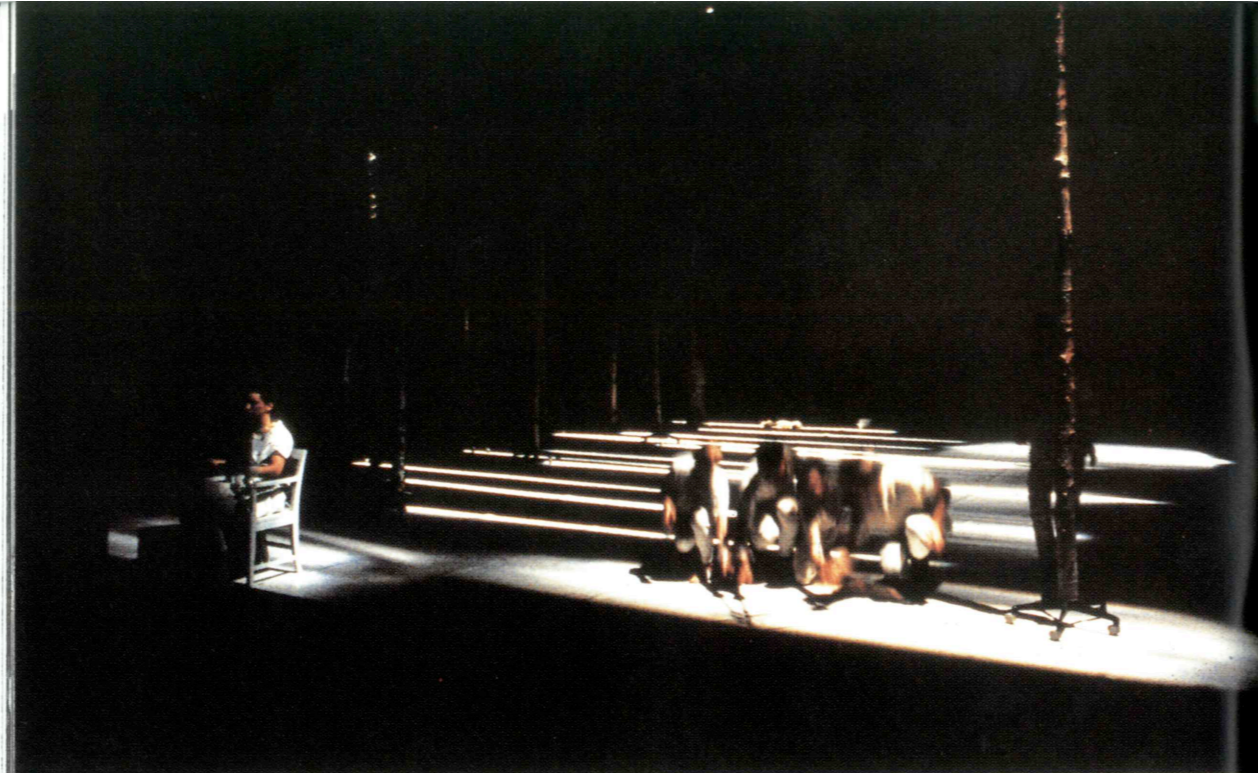

OMVEIEN (Andre Mellomspill)

En mann og en kvinne sitter ved hvert sitt bord, og det vises slides i to felter på bakveggen. De har ikke kontakt med hverandre. Noen ganger er de en del av bildene, som projiseres på kroppene, andre ganger styrer de bildene ved rytmiske signaler, som slag med verktøy mot bordene. Noen av slidesene inneholder tekst, som vises tredimensjonalt ut i rommet ved at støv kastes opp i luften. De to menneskene veksler mellom å bli fanget av bildene og av å styre bildene. Slidesene som viser en nostalgisk verden av redskaper og fragmenter av maskiner, og transportmidler er tatt på 1950-tallet. Et gjentakende, mekanisk bevegelsespråk forsterker bildenes innhold. Forestillingen har ingen historie, men består av en rekke bilder, ca. hundre, som alle kan avleses på sin egen måte. De samme bevegelsesrekkene gjentas og gjentas for å brytes opp med overraskende grep som kommentarer til forestillingen: "Why is this important?", vist på slides.

THE ROUNDABOUT (Second Interlude)

A man and a woman are sitting at each their table, and slides are being shown in two areas on the back wall. There is no contact between them. At times they are a part of the images, which are projected on their bodies, at other times they control the images by means of rhythmic signals, such as knocking on the tables with tools. Dust is thrown up into the air so that some of the slides containing texts are shown three-dimensionally. The two people alternate between being captured by the images and directing them. The slides show a nostalgic world of tools and machine parts as well as transport vehicles. They were taken in the 1950s. A repetitive, mechanical syntax of movement intensifies the images' content. The performance has no story, but consists of a number of images, about one hundred, all of which can be interpreted in their own way. The same series of movements are repeated over and over again to be suddenly interrupted by surprising changes, such as comments on the performance: "Why is this important?", shown on slides.

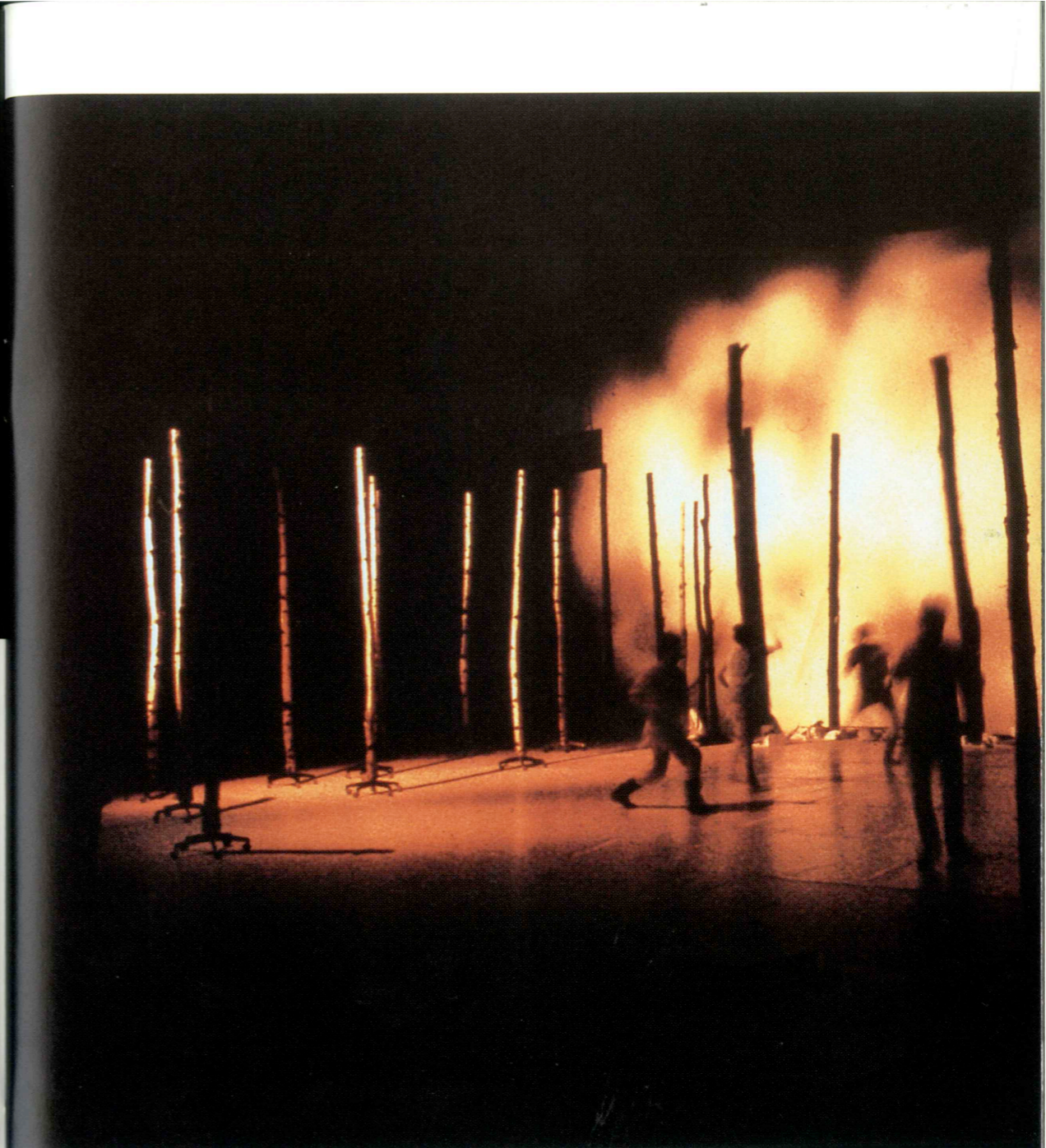

**MANNEN SOM FANT
EN HESTESKO**

Det visuelle er nakent og hvitt, en russisk bjerkeskog, et vinterlandskap. Lyset skaper "negative" skygger, dvs. hvite linjer ut fra bjerkestammene, som kan skyves rundt på scenen, de har påmonterte kontorstolhjul. Forestillingen inneholder tekster av den russiske poet Osip Mandelstam (1891-1938), som døde i en av Stalins konsentrasjonsleire. Tre dansere, tre skuespillere og en guttesopran er aktørene. Lydene fyller rommet med fjerne klanger fra et svunnet Russland, og gir en følelse av at alt knaker og gynger. Dråper renner ut av isbøker og blir til ord som kysser poetens lepper. Kvinner danser med gipsornamenter skrudd fast til skoene, de sleper med seg fortiden, mens stemmer kommer ut av radiatorene. Det melankolske står i sentrum: "Hva skal jeg gjøre med meg selv nå som det er januar?"

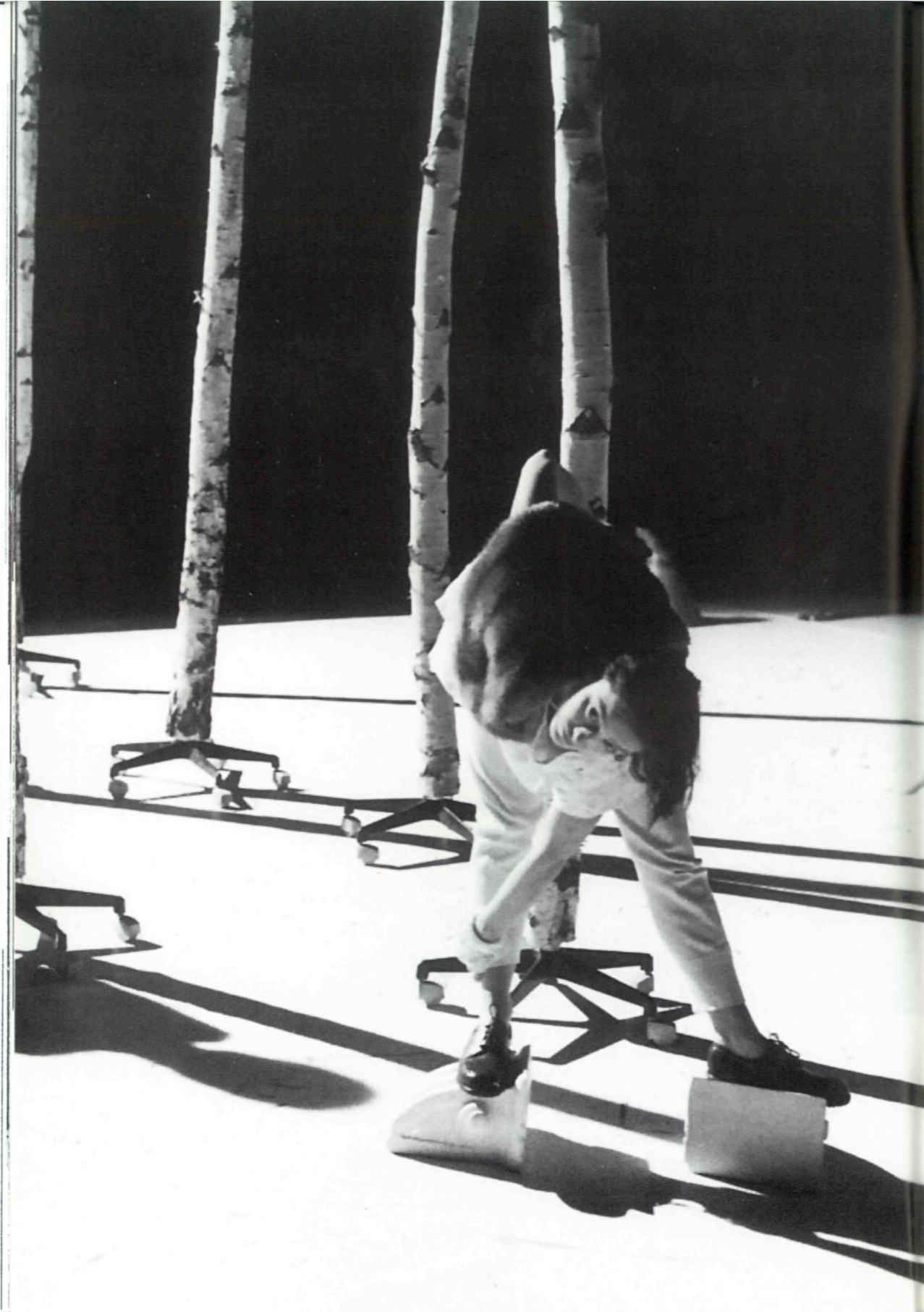
**THE MAN WHO FOUND
A HORSESHOE**

The visual setting is naked and white, a Russian birch forest, a winter landscape. The light creates "negative" shadows, i.e. white lines running from the birch trunks which can be shoved around the stage, they are mounted on office-chair wheels. The performance contains texts by the Russian poet Osip Mandelstam (1891-1938), who died in one of Stalin's concentration camps. Three dancers, three actors and one boy soprano are the performers. The room is filled with distant sounds from a Russia of times past, and imparts the feeling that everything is creaking and rocking. Drops run out of icy books and become words that kiss the poet's lips. Women dance with plaster ornaments fastened to their shoes, they drag the past with them, while voices emerge from the radiators. The mood is melancholy: "What shall I do with myself now that it is January?"

performers:
Karen Foss, Edvin Haugan,
Anneke von der Lippe,
Hege Gabrielsen,
Kjetil Skøien, Rob Salden,
Ole Johannes Dahlen

tekst - text:
Osip Mandelstam
musikk - music:
Rolf Wallin
lys - light:
Lysverket

“Jeg har ingen håndskrift fordi jeg aldri skriver. På den andre siden har jeg mange blyanter og de er alle stjålet og i forskjellige farver. Du kan spisse dem med et Gillette blad, et av de nobleste produktene til stålindustrien.”

“Jeg har lagt mitt øre under barken hos drivende tømmerstokker for å høre årringene marsjere utover.”

“Men jeg sier dere: Gårsdagen er ennå ikke født.”

“I have no handwriting because I never write. On the other hand, I have many pencils and they have all been stolen and in different colors. You can sharpen them with a Gillette blade, one of the noblest products of the steel industry.”

“I have laid my ear beneath the bark of drifting logs to hear the growth rings marching outwards.”

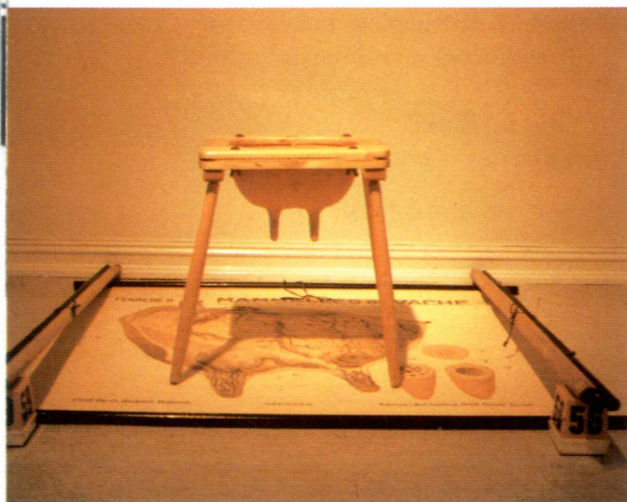
“But I tell you: Yesterday is not yet born.”

MILKY WAYS

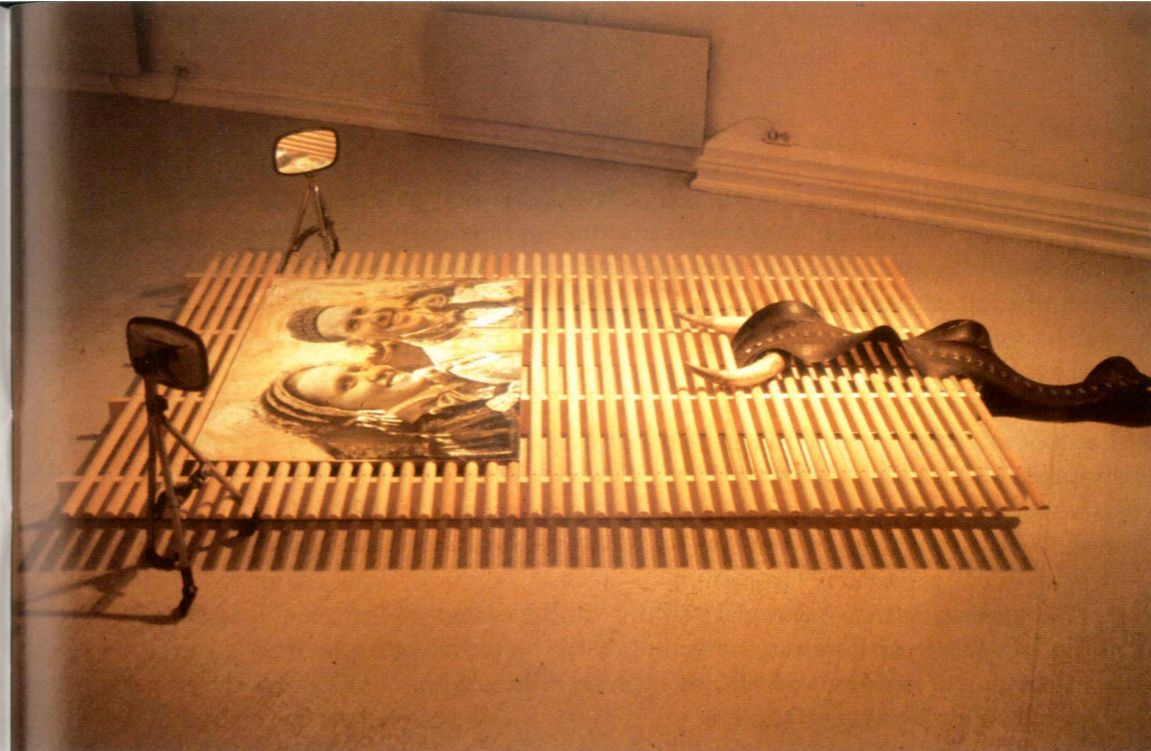
En forestilling og installasjon basert på rester fra et nedlagt fjøs og tekster om faren ved å drikke homogenisert melk. En metafor for faren ved all homogenisering. Forestillingen er en dokumentasjon av alt som gjør kua og husdyrene til maskiner, til et nummer.

performers:
Arnhild Litlere, Asta Olavsdottir,
Kjetil Skøien, Gary Stevens,
Rolf Wallin

På veggene finns collager laget av fluepapir og jurbetennelseprøver. På gulvet står objekter fra undervisning, en jurkrakk for øvelse i håndmelking og plansjer som viser jurets oppbygging. Små leketøyskuer i plast settes ut på brune vegg til vegg tepper, mens gamle kulokker synges.

På en ferist ligger det kjernesunne, "årets brudepar", i bunader fra Hallingdal og stråler med sine melkehvite tenner, mens en svart slange med to kuhorn truer paret.

Aktørene, to menn og en kvinne utfører en rekke lydsekvenser med objekter fra kudrift, stemmene brukes til å skape absurde minner om objektene praktiske bruk. De leser nostalgiske tekster om drømmen om å gå dypere og dypere inn i glemte åkre.

MILKY WAYS

A performance and an installation based on the remains of a deserted cowshed and texts telling of the dangers of drinking homogenized milk. A metaphor for the dangers of all homogenization. The performance is a documentation of everything that makes the cow and domestic animals into machines, mere ciphers.

On the walls are collages made of fly paper and udder-infection samples. On the floor are instructional objects, a milking stool for practice in hand milking and charts showing the structure of the udder. Small toy cows in plastic are placed on brown wall-to-wall carpets, while old cattle calls are sung.

On a cattle grating lie the essentially healthy "bridal couple of the year" in national dresses from Hallingdal beaming with their milk-white teeth, while a black snake with two cow horns threatens the couple.

The performers, two men and a woman, act out a number of sound sequences with objects belonging to dairy farming, the voices are used to create absurd memories about the practical use of the objects. They read nostalgic lines about delving deeper and deeper into forgotten pastures.

ER DET FORTSATT DAG ?

Forestillingen spilles ved midnatt i et nedlagt butikklokale i prostitusjonsstrøket i Oslo. Gatens lyder og menneskenes blick gjennom vinduene blir en del av forestillingen. To menn og en kvinne, unge skuespillere, fremfører fragmenter av tekster av Samuel Beckett. Rommet og kostymene er brune, et tørt, øde landskap. Materialene i rommet er hentet fra en papir-fabrikk, brun papp, laget av importert russisk bjerk. Et bilde på stoppet vekst, stoppet tid, huggede trær. Noen av teksten er fakta fra Descartes' liv. Skuespillerne er mann a og b og kvinne c, uten alder, bosted, historie.

"Vi venter, altså er det noe."
"Når jeg reiser vet jeg ikke
og når jeg kommer hit vet
jeg ikke og mens jeg er her
vet jeg ikke om det er
dag eller natt."

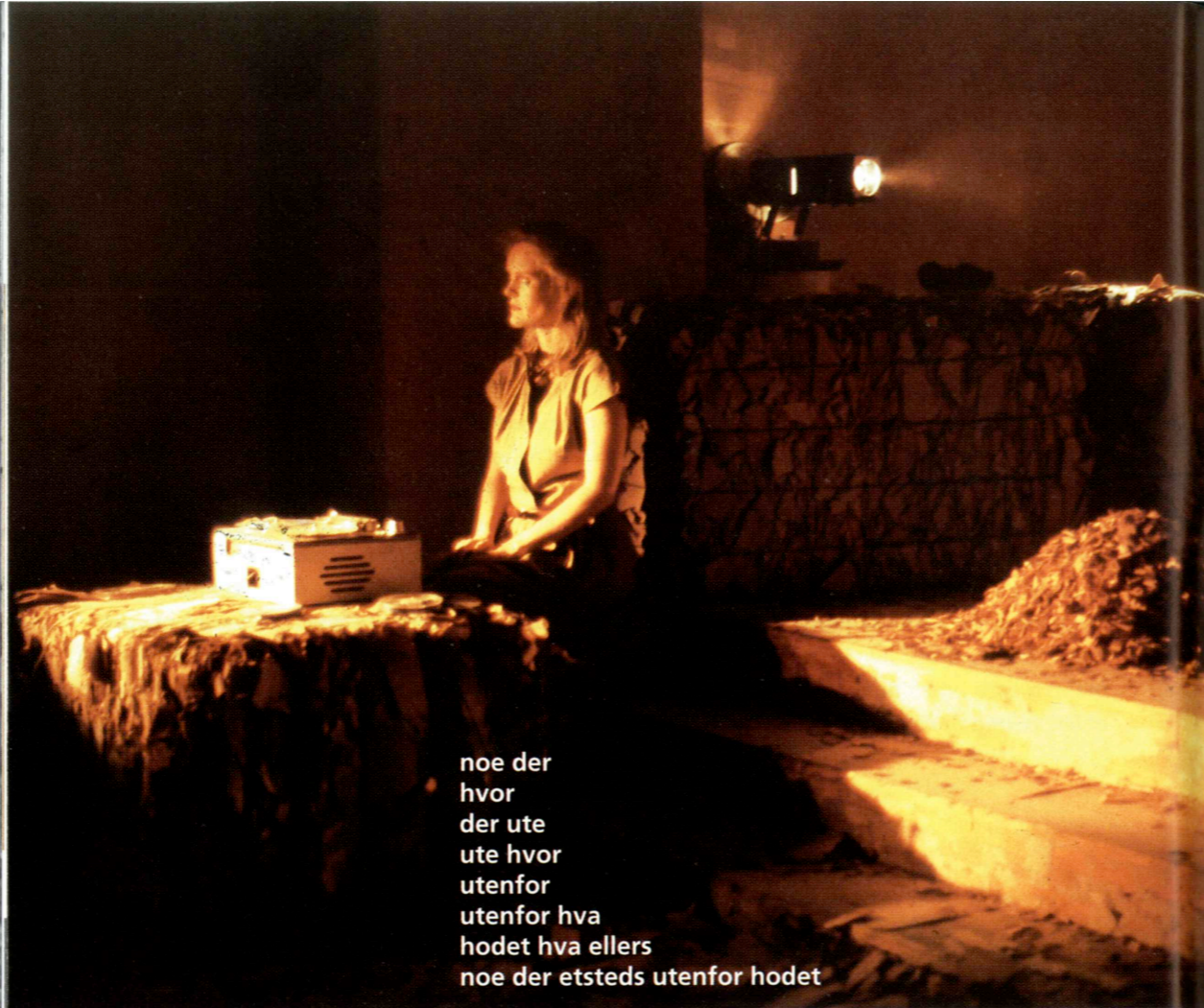
Kvinnen lytter til sin egen stemme på en spolebåndopptaker. Mennene velter pappballer rundt, mens støvet fyker, de fyller sine luer med brun flis. Tekstene er hentet fra "Fragment for Teater I og II".

IS IT STILL DAYTIME ?

The performance takes place around midnight in the shut-down premises of a shop in the red-light district in Oslo. Street noises and people looking through the windows become part of the performance. Two men and one woman, young actors, present fragments of texts by Samuel Beckett. The room and the costumes are brown, a dry, empty landscape. The materials are from a paper factory, brown cardboard, made of imported Russian birch. An image of arrested growth, suspended time, felled trees. Some of the texts are facts from the life of Descartes. The actors are man a and b and woman c, without age, address, history.

"We are waiting, so there is something."
"When I travel
I do not know and when I come
here I do not know and while
I am here I do not know whether
it is day or night".

The woman listens to her own voice on a tape recorder. The men roll bales of cardboard around, while the dust flies, they fill their caps with brown chips. The texts are taken from: "Fragments for Theatre I and II".

noe der
hvor
der ute
ute hvor
utenfor
utenfor hva
hodet hva ellers
noe der etsteds utenfor hodet

ved minste lille lyd
borte og hele kulen
ennå ikke bar
øyet
åpner seg
mer
og mer
til ikke noe
lenger lukker det

så den sjeldne stund
der ute
etsteds der ute
er det som om
som om
noe
ikke liv
nødvendigvis

performers:
Anders Dahlberg
Cecilie Fangel
Martin Slaatto

tekst - text:
Samuel Beckett

DOJOJI (a forbidden journey)

1990

Regi, koreografi: Kjetil Skøien

Art Space Mumonkan , Kyoto

Festspillene i Nord-Norge

Black Box Teater,Oslo

Retretti Art Centre, Finland

performers:

Shisui Arai,
Richard Emmart,
Akira Matsui,
Shonosuke Okura,
Kjetil Skøien,
Fujitada Yanagihara

scenebilde - set design:

Kyoko Ibe

lys - light:

Ole Anders Tandberg

DOJOJI (a forbidden journey)

Et kunstnerisk møte mellom klassisk japansk Noh-teater, Kjetil Skøien's performancespråk og moderne japansk papirkunst. Det klassiske Noh-stykket "DOJOJI" handler om en kvinne som blir forelsket i en ung prest, som hun ikke kan få. Hun forvandler seg til en slange, som til slutt dreper presten ved å smelte en tempelklokke som han gjemmer seg i. Historien transformeres til å bli en historie om den vestlige mann (kunstneren) som kommer til Japan og fascineres av det uforståelige, en fremmed i en kultur han ikke tilhører. På scenen er en installasjon av papir. Skulpturelle former med lys inni, tynne hengende gjennomsiktige tepper og en stor klokke. To aktører: Kjetil Skøien, halvnaken og den klassiske Noh-skuespilleren Akira Matsui i 70kg tungt silkekostyme og med kvinnemaske, og fire klassiske musikere, en fløyte, to trommer og en biwa (strenginstrument). Tekstene spilles over høyttalere og er i fortellerform.

DOJOJI (a forbidden journey)

An artistic encounter between classical Japanese Noh theatre, Kjetil Skøien's performance language and modern Japanese paper art. The classical Noh play "Dojoji" is the story of a woman who falls in love with a young priest, whom she cannot have. She turns herself into a snake which, in the end, kills the priest by melting a temple clock in which he has hidden himself. The story is transformed into the story of the western man (the artist) who arrives in Japan and is fascinated by the incomprehensible, a stranger in a culture to which he does not belong. On the stage is an installation made of paper. Sculptural forms lit up inside, thin hanging transparent curtains and a large clock. Two actors: Kjetil Skøien, half naked, and the classical Noh actor, Akira Matsui, in traditional costume of silk and with the mask of a woman, and four classical musicians, one flute, two drums and one biwa (a stringed instrument). The texts are played over a loudspeaker and are in a story-telling form.

DIAPHONY

En utendørsforestilling i Studenterlunden i Oslo bestilt til åpningen av Verdensmusikkdagene. Tre dansere og tre musikere utfører handlinger i tette duoer, hvor danseren plasserer instrumentet på en kroppsdel og beveger seg med det som et objekt, mens musikeren må følge danserens bevegelser og samtidig spille på instrumentet. Kongens Gardes drillkorps deltar med ny koreografi. Bassenget i Studenterlunden brukes som spille-plass, kajaker bæres oppned, slik at hodene til aktørene er skjult. Aktørenes kostymer er overlevelsedrakter med badehetter med norske flagg. Musikkorps spiller fra fire hjørner av parken. Forestillingen slutter med at aktørene tar på seg dykkermasker og utforsker det tyve cm. dype vannet, mens "Morgenstemning" av Grieg akkompagnerer handlingene.

DIAPHONY

An outdoor performance in Studenterlunden, a park in Oslo commissioned for the opening of the World Music Days. Three dancers and three musicians perform actions in intimate duets where the dancer places the instrument on a body part and moves with it as if it were an object while the musician must follow the dancer's movements and play the instrument at the same time. The drill corps of the Royal Guards participate with new choreography. The pond in the park is used as a stage, kayaks are carried upside down so that the heads of the dancers are hidden. The performers' costumes are survival suits and bathing caps marked with the Norwegian flag. Bands play from the four corners of the park. The performance ends with the actors donning diving masks and exploring the approximately twenty centimetre deep water while Edvard Grieg's "Morgenstemning" accompanies the action.

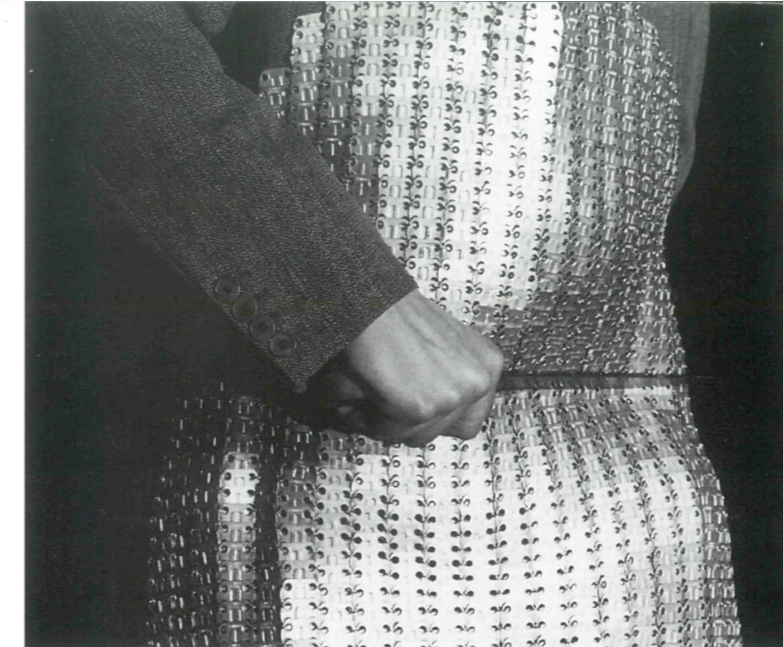
performers:
Ole Kristian Andersen,
Hege Gabrielsen,
Tone Hulbækmo,
Runa Rebne,
Mona Walderhaug,
Nils Økland

musikk - music:
Alfred Janson,
Kåre Kolberg,
Rolf Wallin

performers:
Hege Gabrielsen,
Sossen Krohg,
Hans Rønningen,
Kjetil Skøien,
Jon Tombre,
Hilde Torgersen

musikk - music:
Giacinto Scelsi

lys - light:
Halvor Schjeldrup

TIME FEARS THE PYRAMID

En forestilling basert på en komposisjonsmodell hvor et bevegelses- og regimønster gjentas fire ganger, hver gang vist i en ny retning i rommet. Tekstene er en dekomposisjon av Tsjekovs "Tre søstre", skrevet om til en monolog for en eldre kvinnelig skuespiller. De to andre søstrene representeres av en ballettdanser og en sangerinne. Tre menn utfører fysiske handlinger, de viser det mannlige element fra Tsjekovs tekst. Den kvinnelige danseren trilles inn i to meter høye ståltårn, et bilde på drømmen om å reise (til Moskva). Mellom de fire aktene, scenene, utføres tekstløse handlinger fra sceneanvisningene til hver akt av "Tre søstre", med riktige rekvisitter, samovarer, bøker, kortstokker osv. Sangerinnen synger ut sin lengsel i den japanskinspirerte "Ho" av Scelsi. Mennene marsjerer og faller med stadige gjentakelser. Det statiske og lengtende hos Tsjekov vises ved gjentakelsen som prinsipp.

TIME FEARS THE PYRAMID

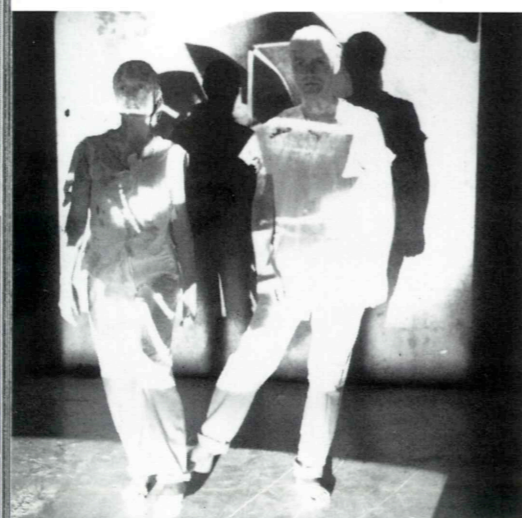
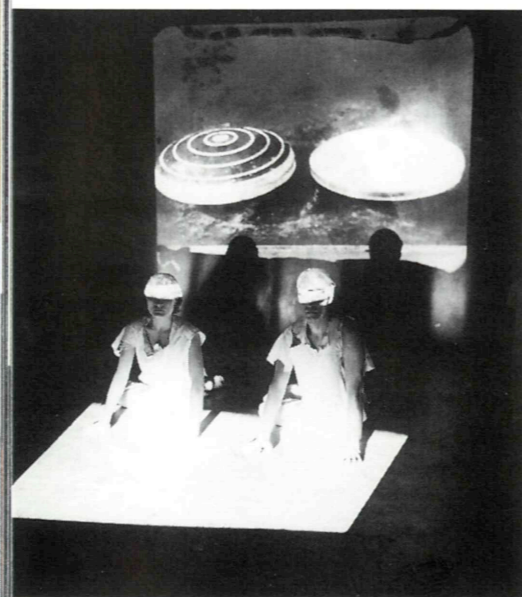
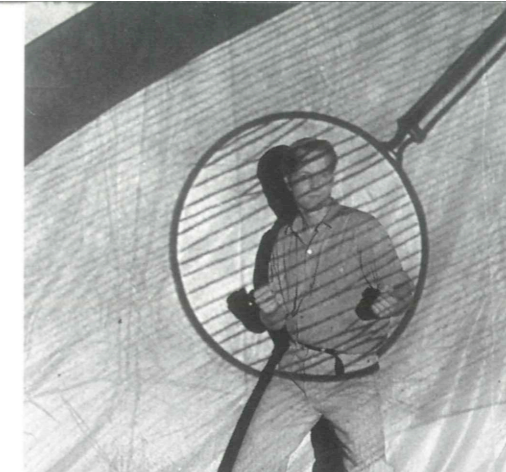
A performance based on a composition model in which a movement- or a directing pattern is repeated four times, each time shown in a new direction in the space. The texts are a decomposition of Chekov's "Three Sisters", rewritten into a monologue for an older actress. The other two sisters are represented by a ballet dancer and a singer. Three men carry out physical acts; they show the male element in Chekov's text. The female dancer is wheeled in in a two metre high steel tower, the depiction of a dream of a trip (to Moscow). Between the four acts, or scenes, actions without words from the stage instructions for each act of "Three Sisters" are carried out, with suitable properties, samovars, books, decks of cards etc. The singer sings out her longing in the Japanese-inspired "Ho" by Scelsi. Men are marching and falling repeatedly. In principle, the static and the longing in Chekov is shown by the repetition.

Lykkelig den som ikke legger merke til om det er sommer eller vinter. Jeg tror at hvis jeg bodde et annet sted, ville jeg ikke legge merke til været.....

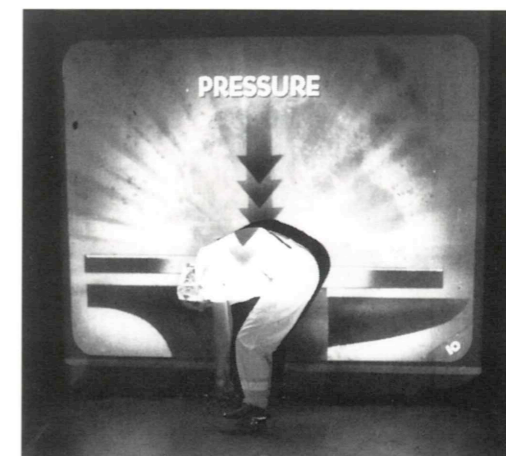

Det er så mange småting, dumme bagateller, som plutselig blir betydningsfulle her i livet, uten at en vet hvorfor.....

DIAFRAGMA

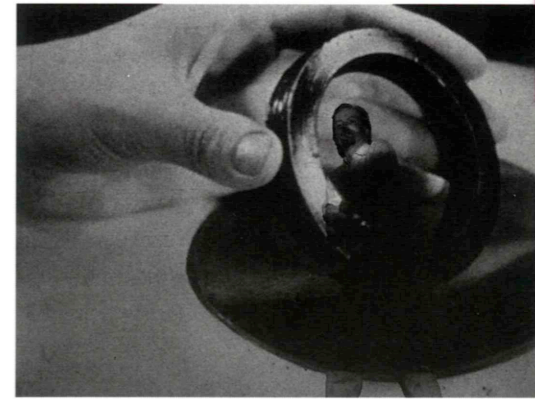
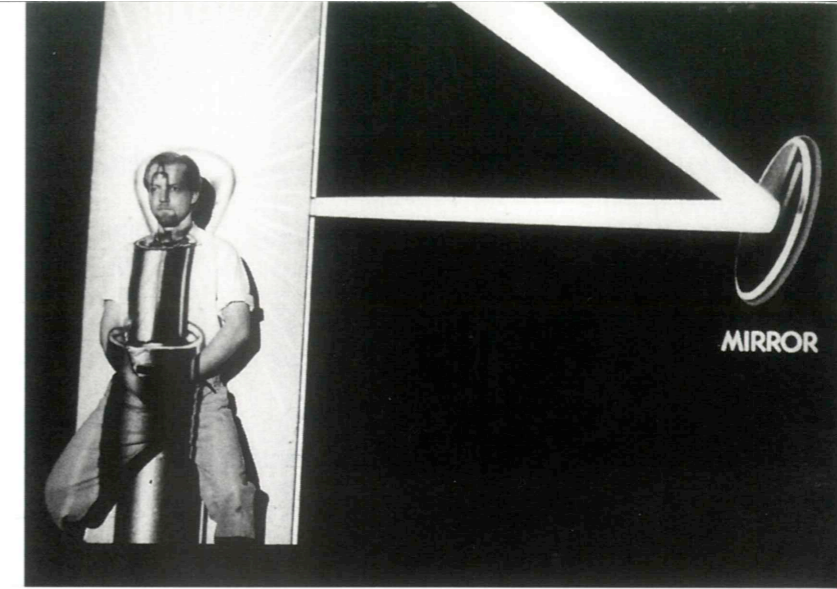
De to aktørene holder både en forelesning og blir en del av de slides de viser. Tre slides av en tegning av en plante i utvikling fra ett blad, til flere og til blomst, vannes, og vokser, mens en plastblomst brennes. Lyset kommer bare fra slidesprosjektorene, noen ganger skåret ut i geometriske felt som vises i felter på gulvet, som aktørene faller inn og ut av "timet" til skiftene av slides. Dette gir opplevelsen av at bildene styrer aktørenes handlinger. Slidesenes skift "skyver" aktørene brutalt inn i nye posisjoner. Bildet av et fly får aktørene til å dukke under det. Andre ganger fanges aktørene i abstrakte rutenett og hjulformer. Forestillingen berører kroppen som objekt, som form i rommet. En streng rytmisk komposisjon hvor slidesenes skift og kroppenes presise handlinger og bevegelser er satt opp mot et kaotisk lydbilde fra en rekke filmer, med reell lyd fra f.eks. biler, skritt, skrik, klassisk musikk, folkemusikk, popmusikk som veksler meget fort.

DIAPHRAGM

The two performers both hold a lecture and are a part of the slides they are showing. Three slides showing a drawing of a plant as it develops from one leaf, to several and into bloom, is watered, and grows on slides, while a plastic flower is burned. The only light is from the slides projectors, sometimes cut in geometric panels that are shown in areas on the floor, which the performers fall in and out of, timed to synchronize with the slide changes. This gives the feeling that it is the slides that are directing the actions of the performers. The changing of the slides "shoves" the performers brutally into new positions. The picture of an airplane makes the performers duck under it. At other times the performers are caught in an abstract network and in wheel forms. The performance touches the body as an object, as a form in space. A strict rhythmic composition in which the slide change and the precise actions and movements of the bodies are contrasted with a chaotic sound recording from a number of movies, with genuine sounds of, for example, cars, footsteps, screams, classical-, folk-, and popmusic, all in very quick alternation.

performers:
Hege Gabrielsen,
Kjetil Skøien

DIAFRAGMA
1992
regi, installasjon:
Kjetil Skøien
Museum Moderner Kunst, Wien
Nordisk Kunstsenter, Helsinki
Szene Theatre, Budapest
Maszk Theatre, Szeged (H)
Black Box Teater, Oslo

VÅRNATT

En dramatisering av Tarjei Vesaas' roman "Vårnatt" (av Kjetil Skøien). En historie om to unge mennesker som er alene hjemme i et øde beliggende hus en vårnatt. En bil får motorstopp like ved og huset okkuperes av en familie i oppløsning. En kvinne føder, en annen dør, en mann kjører inn i huset, en ung pike ligner på drømmen til gutten i huset og har samme navn. En eldre mann er full av angst og skyld og den unge jenta i huset føler dragning mot en innesluttet, krigsskadet middelaldrene mann. I løpet av en vårnatt møter de unge de fleste av livets aspekter gjennom de tilfeldige menneskene som søker ly i huset deres. Det visuelle er stiliserte former for et hus, en skog og en ormeli. Huset er en ramme, bildet på et hus, en kontur, uten rom, uten vegger og tak. Et grått vegg til vegg teppe ligger utenfor og inni huset og blir en oppløsning av ute og inne rom, det blir både teppe og gress. En skog i bakgrunnen består av presenninger med utklipte trær, slik at skuespillerne kan gå inne i skogen og synes, f.eks. bare fragmenter av kroppene i den bakfra lysende skogen. En li med ormer er blitt som en utstilling, en vitenskapelig oppstilling av hvite søyler med store glass med ormer lagt ned i vann. De voksne vil noe med de unge, de trenger hjelp. Her finns farlige understrømmer av erotikk, av uendelig alvor, lengsel og håp. "Du greier meir enn du sjølv veit. Det gjer alle menneske." sier kvinnen som spiller lam for å straffe mannen sin til den unge gutten, da hun trenger ham. Tre generasjoner menn, tre generasjoner kvinner.

SPRINGNIGHT

A dramatization (by Kjetil Skøien) of Tarjei Vesaas' novel "Spring Night". A story about two young people alone at home in a lonely house on a spring night. A car has a break-down close by and the house is occupied by a family in the process of disintegration. A woman gives birth, another dies, a man drives into the house, a young girl resembles the dream of the boy in the house and has the same name. An elderly man is filled with anxiety and guilt and the young girl in the house feels drawn to a taciturn, war-damaged, middle-aged man. In the course of a spring night, the young people encounter most aspects of life through the chance people who have sought shelter in their home. The visuals are made up of stylized forms representing a house, a forest and a snake hillside. The house is a frame, the image of a house, a contour, without rooms, walls and roof. A grey wall-to-wall carpet lies both outside and inside the house, dissolving the separation of outside and inside space, it becomes both carpet and grass. A forest in the background consists of tarpaulins with cut-out trees, so that the actors moving about in the forest may still be seen, for example, only parts of their bodies in the back-lit forest. A hillside of snakes is made to look like an exhibition, a scientific arrangement of white pillars with large jars of snakes in water. The adults want something from the young ones, they need help. There are dangerous undercurrents of eroticism, of endless earnestness, longing and hope. "You can manage more than you know yourself. Everybody can", says the woman pretending to be lame in order to punish her husband, to the young boy, because she needs him. Three generations of men, three generations of women.

Vårnatten gir et forvarsel om hvordan det kan gå med de unge om de følger samme vei som de voksne, om også de kommer for sent i livet, om de mister kontakten med det innerste i seg selv, om de utsetter det de skulle gjort i forhold til sine medmennesker, om de stenger seg inne.

The spring night gives a forewarning of the way things can go with the young ones if they follow the same path as the grownups, if they also arrive too late in life, if they lose contact with what lies deepest within themselves, if they put off what they should have done in relation to their fellow human beings, if they isolate themselves.

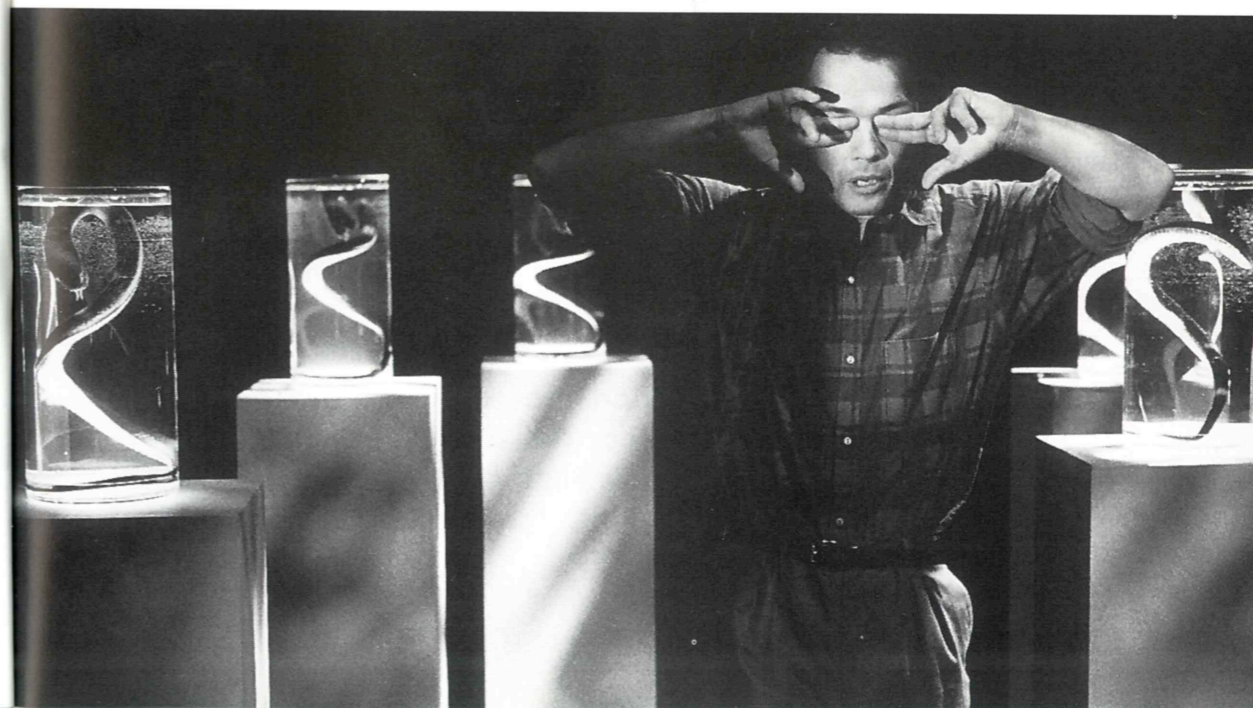
"Mest ingenting trengst seiast når ein har auge, og når ein har sin eigen song."

"Almost nothing needs to be said when one have eyes, and when one has one's own song".

I "Vårnatt" står livet frem som uendelig gåtefullt, lokkende, irrasjonelt og fylt av undring. Mens naturen er forløsende og truende samtidig. Gleden kommer i glimt, når menneske møter menneske, eller når mennesket opplever seg selv i underet, i naturen. Det finnes ingen moral, ingen idealer, ingen sannhet, men en dyp visjonær forståelse for det uforståelige.

In "Spring Night" life is revealed as being infinitely enigmatic, tempting, irrational and full of wonder. While nature is liberating and threatening at the same time. Happiness comes in flashes, when one person meets another, or when a person experiences himself as part of the wonder, in nature. No moral exists, no ideals, no truth, but a deep visionary understanding of the incomprehensible.

Foto: Fin Serck-Hansen

"Eg er komen med. Seinkveld er det.
Ljoset vil vera omtrent slik juninatta igjennom.
Det kjem menn med bleike kinn hitover engene,
og ingen veit kva som er skjedd. Nei, det er
ikkje slik heller. Ingen skal sova i natt her
i nærleiken. Det er no det byrjar."

performers:
Ståle Bjørnhaug,
Ragnhild Hilt,
Janne Kokkin,
Hildegun Riise,
Tone Ringen,
Vidar Sandem,
Sverre Solberg,
Erik Øksnes

tekst - text:
Tarjei Vesaas

musikk - music:
Rolf Wallin

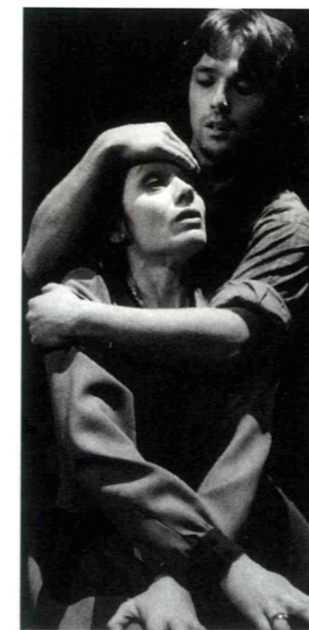
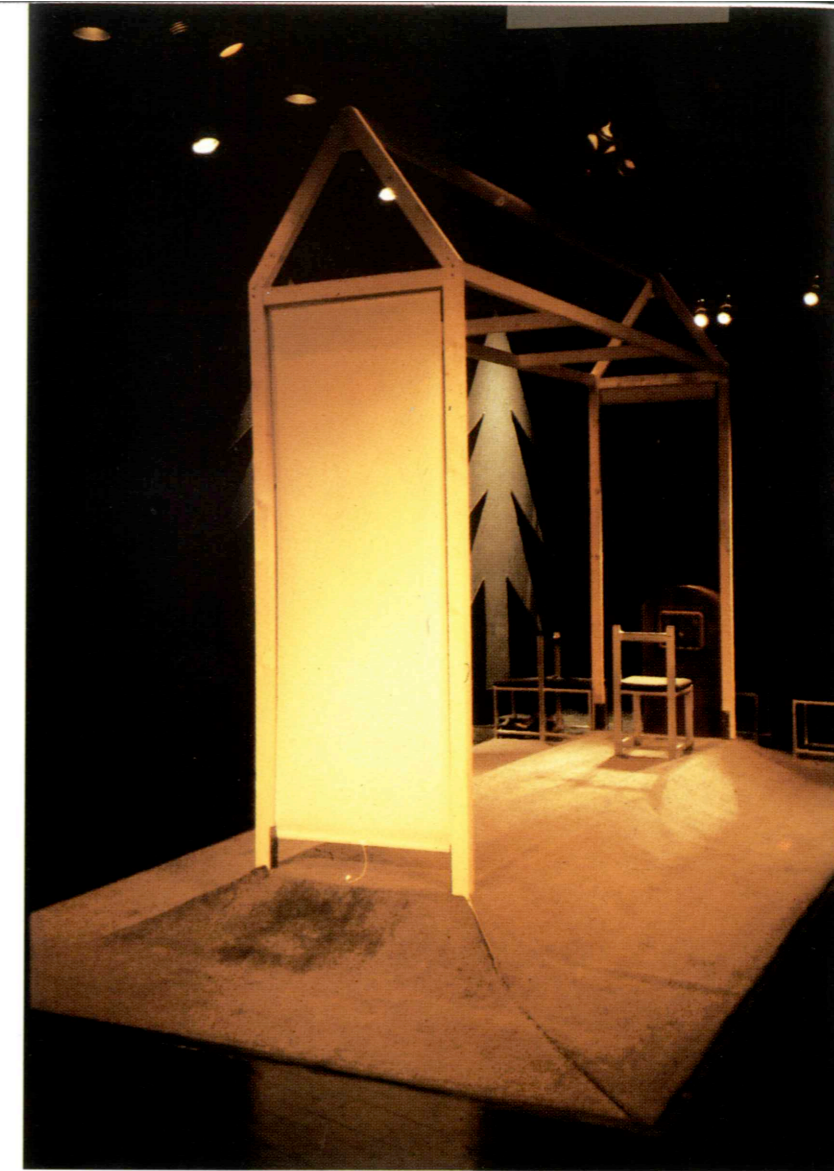

Foto: Fin Serck-Hansen

"I have become part of it.
It is late evening. The light
will be about the same all
through the June night.
Men with pale faces are
coming here across the
fields and nobody knows
what has happened. No,
it is not like that either.
Nobody here in the
neighborhood will sleep
tonight. It is now it begins".

Foto: Fin Serck-Hansen

I'VE GOT YOU UNDER MY SKIN

En forestilling basert på kabaretradisjonen. Mange korte, absurde, humoristiske scener. Dans, lyd, handlinger med objekter og tekster gir scenene forskjellige uttrykk. Norske flagg heises mellom benene til mennene mens en kvinne knuser to og to fiskeboller lagt opp på et bord med en gummiklubbe. Ordet "dada" deformeres til et lyddikt, som ender i maskingeværattakk med stemmene. Det leses fra kunsttidsskriftet "Flash-art", kunstneres absurde uttalelser om sine arbeider.

performers:
Tom Fjordefalk,
Hege Gabrielsen,
Arne Johan Hegdahl,
Kjetil Skøien,
Rolf Wallin

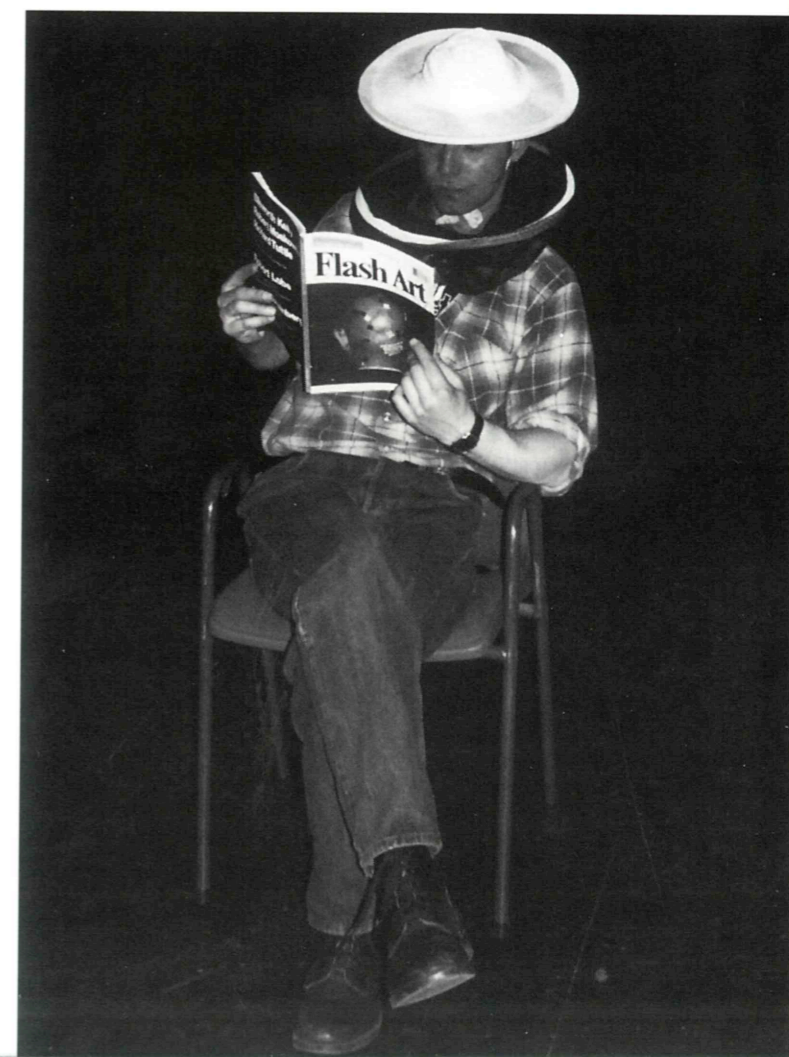
I'VE GOT YOU UNDER MY SKIN

A performance based on cabaret tradition. Many short, absurd, humoristic scenes. Dance, sound, actions with objects, texts, give the scenes different expressions. Norwegian flags are raised between the legs of the men while fish balls that have been laid out on a table are smashed two at a time by a woman with a rubber club. The word "dada" is deformed into a sound-poem which ends in a machine-gun attack with the voices. From the art magazine "Flash Art", other artists' absurd statements about their art are being read aloud.

VÅRNATT
(Springnight)
Dramatisering,
regi, scenebilde:
Kjetil Skøien
Det Norske Teatret
1992

Forum, Stockholm
1992

EVIGHETEN VARER LENGST
(Vi lever 25 minutter for sent,
og det sett fra høyre)

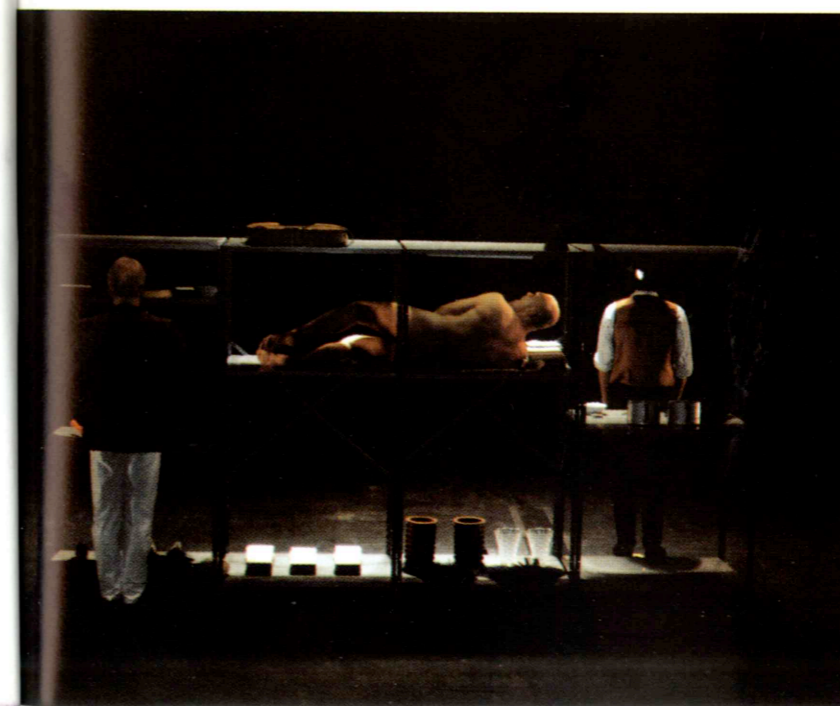
En forestilling som består av 16 tekster av den tyske dadaist KURT SCHWITTERS (1887-1948), bl.a. enakteren "Skyggespill", diktet "Til Anna Blume" og "Ursonaten", ialt 28 scener, de andre 12 er rene performance - eller dansenumre. Det handler om Anna som er likedan forfra som bakfra. Om mannen som har mistet sin skygge og kvinnen som forelsker seg i den. "Alle mine arbeider er søyler som skal bære erotikkens elendige katedral." På en metallhylle ligger en stor, naken, muskuløs mann helt stille. Etter 40 minutter roper han: "Mamma, mamma, der står en mann," og teksten "Frans Mullers Telegrafvår" er i gang, som handler om hvorfor mannen bare står.

ETERNITY LASTS LONGEST

A performance featuring twenty-eight scenes in all, sixteen which are texts by the German Dada artist KURT SCHWITTERS (1887-1948), among them the one-act "Shadow-play", the poem "To Anna Blume" and "Ur-sonata". The remaining twelve are pure performance or dance numbers. It is about Anna who is the same from the front as from the back. About the man who has lost his shadow and the woman who has fallen in love with it. "All my works are pillars which will carry eroticism's miserable cathedral". A big, naked man lies absolutely still on a metal shelf, after forty minutes he cries out: "Mummy, Mummy, there's a man standing there", and the text "Frans Muller's Telegraph Spring" starts up, explaining why the man is just standing.

Humor blir brukt som noe farlig. Forestillingen er full av lengsel og melankoli og kretser omkring ensomhet og kjærlighet. Man ler av livets meningsløshet. Gjenkjennelsen er klar, men helt skrudd. På metallhyllene ligger alle rekvisitter som brukes, alle er "ready-mades", i Schwitters ånd. Det skapes en forvringning av grunnsituasjoner som fører til ubehag. Humoren er forløsende, som i arabisk dans med havesakser rundt livet og halsen, eller en ursonate hvor aktørene bygger korthus av store brune pappbiter. Det mimes til portugisiske fiskersanger og danses jazzdans til tysk industristøy-rock.

Humor is used as something dangerous. The performance is full of longing and melancholy and circles around loneliness and love. The meaningless of life is laughed at. The recognition of this is obvious but completely warped. All the objects that are used are lying on a metal shelf, all are "ready-mades" in the spirit of Schwitters. A distortion of basic situations is created, one which leads to uneasiness. The humor is a great relief, as in Arabian dance with garden shears around the waist and neck, or an ur-sonata where the actors build card houses with large, brown pieces of cardboard.

performers:
Roar Kjølv Jenssen,
Camilla Martens,
Robert Skjærstad,
Ingunn Øyen,
Kjetil Skøien,
Rune Temte,
Carl Jørgen Lie,
Pål Obrestad

tekst - text:
Kurt Schwitters

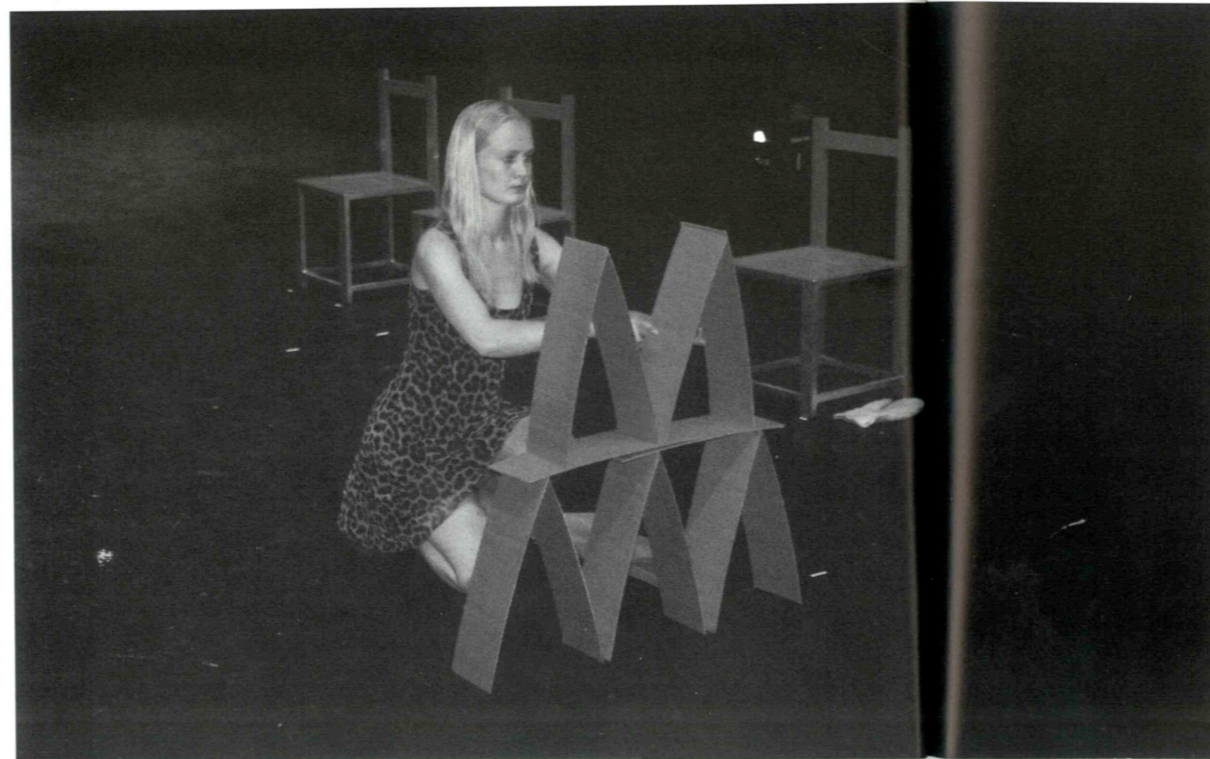
musikk - music:
Milton Nascimento,
Controlled Bleeding,
Bedia Akarturk,
Brötzmann & Laswell,
Coil

Om noen er ulinjert, må han uopphørlig konstatere at verden er linjert. Som en sebra er verden oppdelt i striper, og likevel har den bare en eneste pels. Verden er beskrevet i linjene, og dermed skiller den seg fra sebraen, som som oftest savner beskrivelse. Det skyldes at man ikke kan skrive så lett på pelsen. Som et uskrevet brevpapir løper sebraen rundt i verden, som derimot er fullskrevet fra høyre til venstre.

EVIGHETEN VARER LENGST

1993

regi, scenebilde: Kjetil Skøien
Kanonhallen, København
Nordisk Kunstsenter, Helsinki
BIT, Bergen Int. Teater
"Teater mot år 2001", Stockholm
Black Box Teater, Oslo

Lanke trr gll
pe pe pe pe pe
ooka ooka ooka ooka

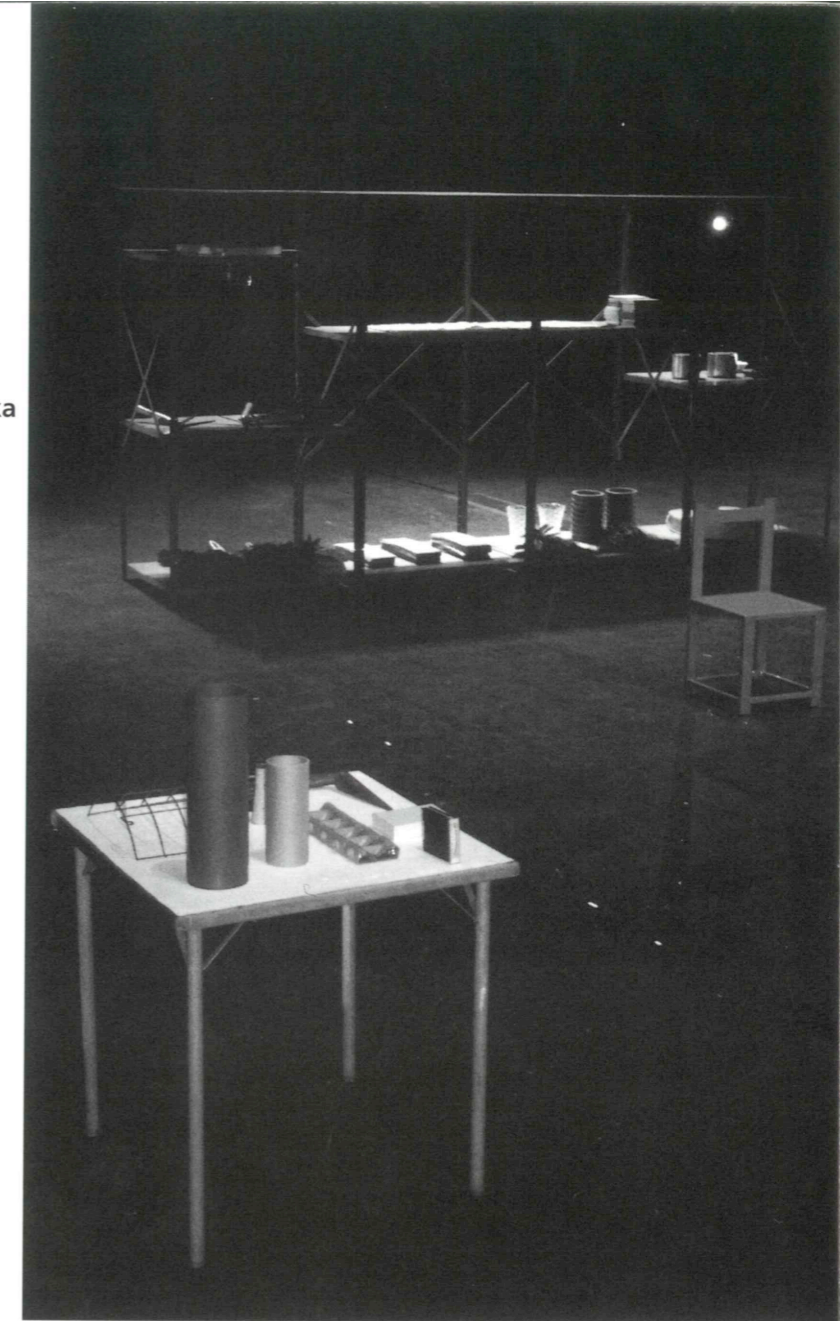
Lanke trr gll
Pii pii pii pii pii
Zuuka zuuka zuuka zuuka

Lanke trr gll
Rrmmp
Rrnnf

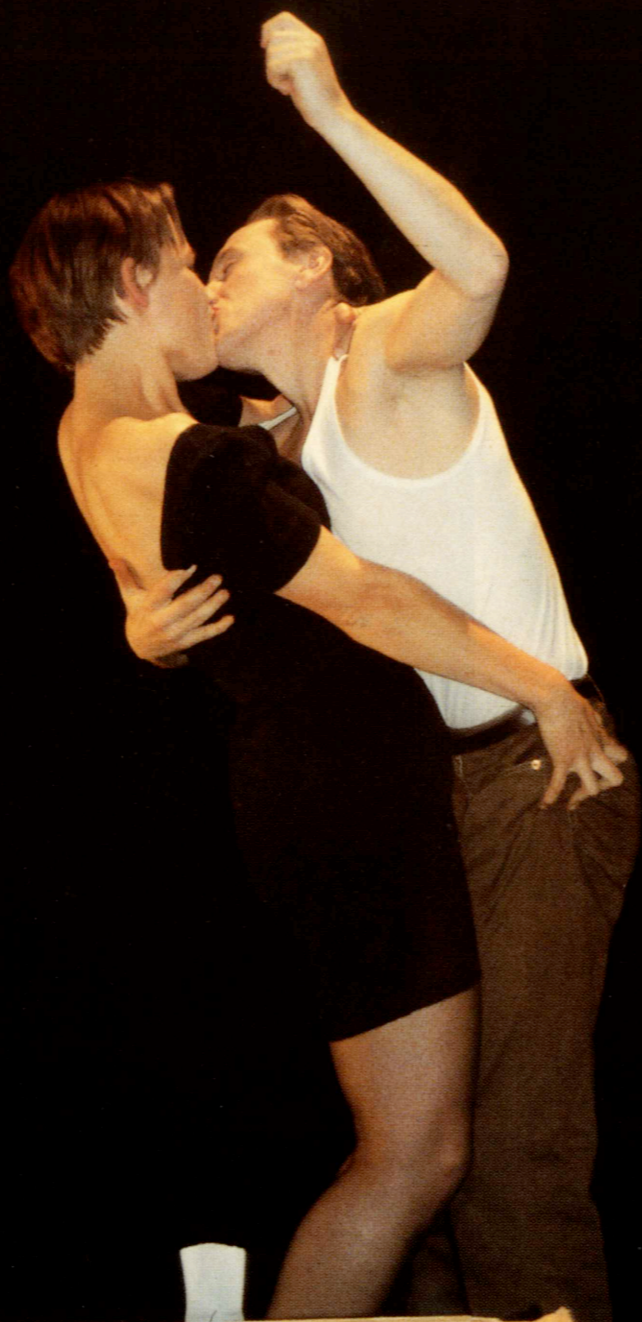
Lanke trr gll
Ziiuu lenn trll?
Lumpff tumpff trll

Lanke trr gll
Rrumpff tilff too

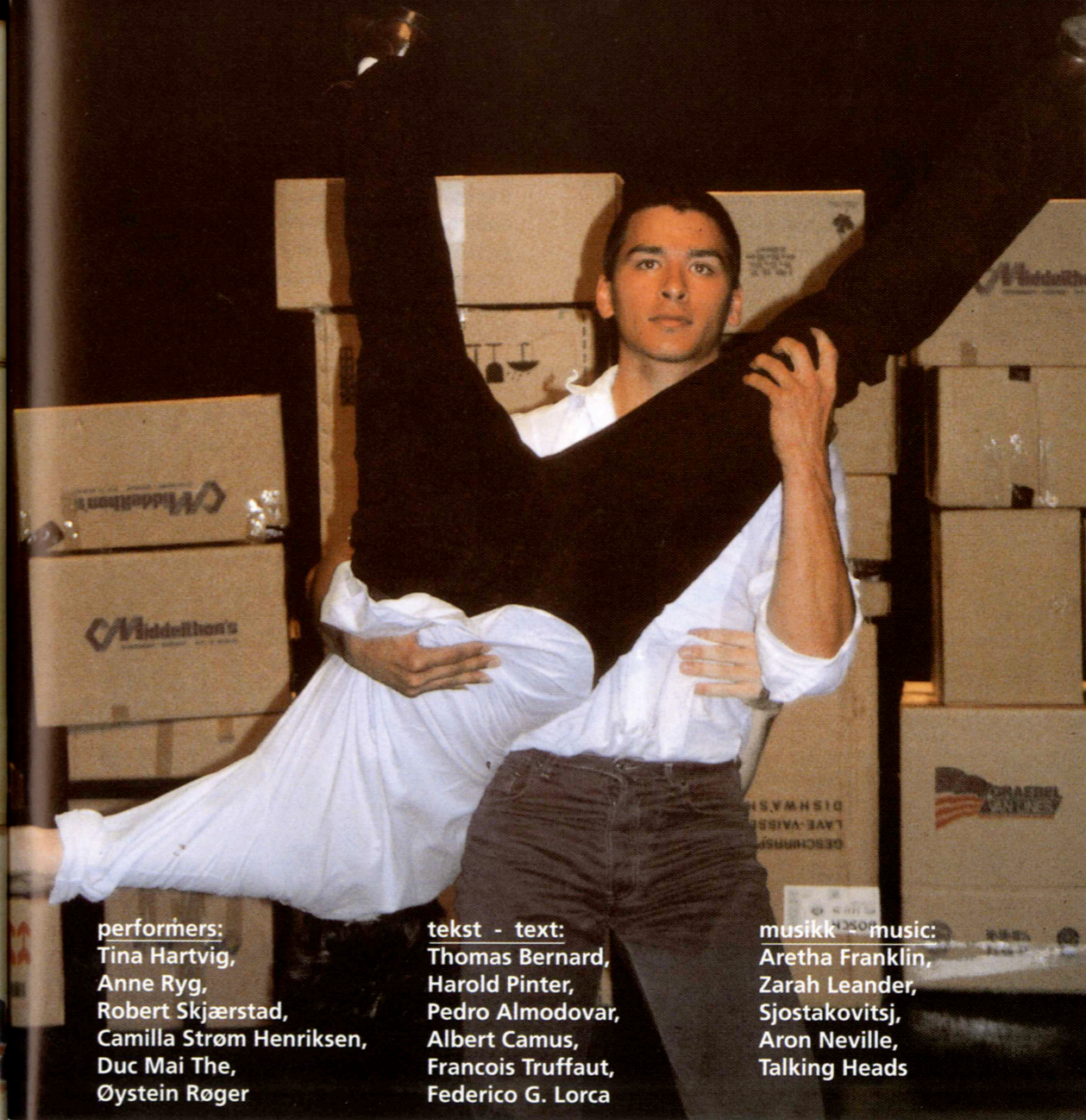
Lanke trr gll
Ziiuu lenn trll?
Lumpff tumpff trll

JEG VIL KYSSSE
I want to kiss

ALLE VERDENS KVINNER
all the women in the world

performers:
Tina Hartvig,
Anne Ryg,
Robert Skjærstad,
Camilla Strøm Henriksen,
Duc Mai The,
Øystein Røger

tekst - text:
Thomas Bernard,
Harold Pinter,
Pedro Almodovar,
Albert Camus,
Francois Truffaut,
Federico G. Lorca

musikk - music:
Aretha Franklin,
Zarah Leander,
Sjostakovitsj,
Aron Neville,
Talking Heads

BOSCH
SPU 2432 3A

GESCHIRRSPÜLER
LAVE-VAISSELLE

**JEG VIL KYSSSE
ALLE VERDENS KVINNER**

En fragmentert forestilling basert på tekster fra seks moderne europeiske forfattere om kjærlighetens problemer og gleder. Tekstene overspilles, slik at humoren i dem blir farlig og absurd. De bindes sammen av en rekke fysiske numre, hvor dans og handlinger med objekter er i fokus. Tre menn og tre kvinner skifter hele tiden relasjoner, noen ganger i par, i trekanter eller alene i monologer. De skuespillerne som ikke er i fokus, blir tilskuere, "voyeurer", til de andres aksjoner. De er utenfor som de virkelige tilskuerne. Det blir også en markering av kjønnsrollen, og et bilde på outsidersen, kikkeren som ikke deltar. Publikum blir gjort oppmerksomme på sin egen lyst til å kikke, å se på skuespillerne. Skuespillerne er figurer i et moderne tekstlandskap, mer en individer med en hel psykologi. Teatrets virkemidler utnyttes, skuespillerne er erfarne med realistisk spill og dette forsterkes i scenene. Noen ganger avbryter de hverandre og kommenterer seg selv, de andre eller situasjonen; det å være skuespiller, eller tilskuer. Spørsmål stilles ved ekthet, spill, privathet, gjennom tydelige skift av spillestiler. Noen av tekstene er sanne, private historier improvisert frem av skuespillerne, f.eks. beskrivelser av tøy de har på seg, eller et personlig objekt med en spesiell historie, som den tomme parfymeflasken kvinnen har hatt stående hele livet. Skuespillerne gjør narr av seg selv og sitt yrke i monologer om den som jakter på alle roller, og tar hva som helst, og må være på riktig sted til riktig tid for å få en rolle.

**I WANT TO KISS
ALL THE WOMEN IN THE WORLD**

A fragmented performance based on texts by six modern European writers concerning the pleasures and problems of love. The parts are overacted in such a way that the humour in them becomes dangerous. They are tied together by a number of dance scenes and actions with objects. Three men and three women constantly change relationships, sometimes in couples, in threesome or alone in monologues. The actors who are not in focus become the onlookers, voyeurs of the others' actions. They are on the outside just like the real audience. There is also emphasis on the gender role and the image of the outsider, the voyeur who does not participate. The audience is made conscious of their own urge to peep, to watch the actors. The players are figures in a modern textlandscape more than individuals with a total psychology. Theatrical effects are utilized, the actors are experienced in realistic roles and this is strengthened in the scenes. Sometimes they interrupt each other with comments on themselves, the others or on the situation; being an actor or an onlooker. Questions are asked about genuineness, acting, privacy, by means of distinct changes in acting style. Some of the texts are true, private stories, improvised by the actors, for example, a description of the clothes they have on, or a personal object with a special history such as the empty scent bottle the woman has had standing there all her life. The actors make fun of themselves and their profession in monologues about the woman who chases after every role, and takes whatever she can get, and has to be at the right place at the right time in order to get a part.

Det visuelle uttrykker et ikke-rom, et sted hvor unge menneskser er på vei ut eller inn. En haug med pappesker, en gammel sofa med en lenestol, et strykebrett. Kvinnene bæres inn og plasseres som objekter i sofaen, mens Talking Heads "Road to nowhere" spilles. En kvinne stryker femogtyve herreunderbukser mens mannen beveger seg som om det er han som blir strøket.

The visuals expresses a non-space, a place where young people are on their way out or in. A pile of cardboard boxes, an old sofa with an easy chair, an ironing board. The women are carried in and placed like objects on the sofa while Talking Heads' "Road to Nowhere" is heard. A woman irons twenty-five men's underpants while the man moves about as though it is he who is being stroked.

SOLO PERFORMANCE

performer:
Kjetil Skøien

En serie med korte soloperformances laget for gallerier og kunstmuseer. Hvert nummer varer 1 til 5 minutter og annonseres med titler.

"Den nye fargelære": gule, røde og blå sirkler og kuber legges ut i et mønster på et bord. Så kommer et brudd; en grønn plastgris, som vil hoppe gjennom en gul ring, men får det ikke til.

"Skriket"; et foto av et stivnet skrik, en åpen munn, settes ut på et stativ og aktøren holder seg for ørene.

"Tvillingdans"; med en hvit maske med dobbelt ansikt danses det til arabisk musikk med doble, dvs. to like objekter, alle ready-mades.

"Top Ten Hits"; Postkort med topp ti hits titler deles ut til publikum, mens de sies til hver enkelt som en kjærlighetserklæring, f.eks.;

"Let's spend the night together",
"I want to hold your hand",
"Don't leave me this way".

Forestillingen vises som en del av et times program sammen med to andre solo-performere, Hilmar Fredriksen og Kurt Johannessen.

SOLO PERFORMANCE

performer:
Kjetil Skøien

A number of short solo performances created for galleries and art museums. Most of them last from one to four minutes and are announced with titles.

"The New Colortheory", yellow, red and blue circles and cubes are layed out in a pattern on a table, then comes a break, a green pig, which tries to jump through a yellow ring but fails.

"The Scream", a photograph of a frozen shriek, an open mouth, is set out on a rack and the performer holds his hands over his ears. "Twindance", wearing a white mask with a double face, the performer dances to Arabian music, carrying double, i.e. two objects which are the same, all "ready-mades".

"Top Ten Hits", postcards with titles of top-ten hits are handed out to the audience, while the titles are directed at each one like a declaration of love, for example, "Let's spend the night together", "I want to hold your hand", "Don't leave me this way".

The performance is shown as a part of a programme with two other visual artists, Hilmar Fredriksen and Kurt Johannessen.

1993-96
Kunstneres Hus, Oslo
Bergen Kunstforening
Gallery Lunami, Tokyo
Art Space Wings, Kyoto

1993-96
Kunstneres Hus, Oslo
Bergen Kunstforening
Gallery Lunami, Tokyo
Art Space Wings, Kyoto

ARIEN ALBUM
(Life is but a broken promise)

performers:
Anne Lise Berntsen
Helge Myhren
Siri Torjesen

musikk - music:
Giancarlo Menotti, Kurt Weill,
Puccini, Henry Purcell,
Arnold Schönberg, Poulenc,
Dimitri Sjostakovitsj, Lenoir,
George Gershwin,

tekst - text:
Maurice Maeterlinck

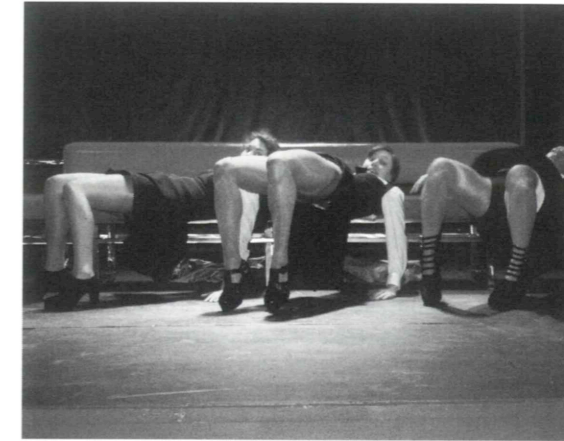
To operasangerinner og en mannlig pianist er aktørene i denne konsertforestilling, som er et bestillingsverk fra Lillehammer Vinter OL. De to sangerinnene synger en rekke kjente operaarier og jazzsanger, som bindes sammen av tekstfragmenter fra skuespill av Maurice Maeterlinck, fremført i dialog. Sangene inneholder drømmetekster om menn som ikke finns, om steder man lengter til. Det samme gjør teatertekstene. Sangerinnene forholder seg hele tiden til objekter i et performancespråk. Alle bevegelser er strengt koreografert. Tema er drømmen og kjærligheten, beskrevet av så forskjellige komponister som Purcell og Schönberg. En melankolsk stemning om smertefulle avskjeder, død, krig og forsmådd kjærlighet. I alt tretten forskjellige komponister er representert i dette "album". Rester fra fortidens teater og opera ligger strødd utover scenen, det meste av hvit gips. Som kontrast brukes svarte kanonkuler, som trilles mellom de klassiske fragmentene. Sangerne går inn i hverandres solosanger med handlinger og objekter.

Two women operasingers and one male pianist are the players in this concert performance which is a commissioned work from the Lillehammer Winter Olympic Games. The two singers present a number of well-known opera arias and jazz songs which are tied together by text fragments from plays by Maurice Maeterlinck, given in dialogue. Both the song texts and the play texts are of dreams about men who do not exist, about places one longs to be. Throughout, the singers relate to objects in a performance language, movements are strictly choreographed. The theme is the dream and the love described by such different composers as Purcell and Schönberg. The mood is one of melancholy, of painful farewells, death, war and unrequited love. All in all, there are thirteen different composers represented in this "album". Remains from theatres and operas from bygone times lie strewn about the stage, mostly in white plaster and as a contrast, black cannon balls are rolled between the classical fragments. The singers participate in each other's solos with actions and objects.

HJERTETS KALENDER

Seks unge skuespillere, tre menn og tre kvinner, alle ansatt på Oslo Nye Teater, valgte Kjetil Skøien som regissør. Forestillingen består av 31 scener, en for hver dag i en måned. En dato rives av på en kalender for hver scene. Forestillingen er full av forskjellige elementer: monolger, duoer, dansenumre, performancenumre med objekter, fragmenter fra teatertekst, poesi, romaner og ikke minst personlig tekst av skuespillerne fremkommet gjennom improvisasjoner. Temaene er mange, bl.a. "Reisen", drømmen om å møte noen hvis man reiser, men også kommentaren til teatret, til skuespillerens rolle, som når scener fra Georg Buchner's "Leonce og Lena", spilles på en melodramatisk måte, hvor aktørene holder klassiske kostymer i hendene foran sine nåtidsklær, og alle rollene byttes, menn er kvinner, og omvendt, alle spiller alle rollene. Scener fra Thomas Bernard's "Helt enkelt, komplisert", er skrevet om til å handle om Ophelia, og spilles med en vogn full av glass med stearinlys.

CALENDAR OF THE HEART

Six young actors, three men and three women, all employed by Oslo Nye Teater, chose Kjetil Skoien as director. The performance consists of thirty-one scenes, one for each day of a month. A date is torn off the calendar for each number. The performance is filled with various elements; monologues, duos, dance, performance numbers with objects, fragments from theatre texts, poetry, novels and not least, personal text by the actors which are the result of improvisations. There are many themes, among them "The Journey", the dream of meeting someone if one travels, but also comments on the theatre, on the actor's role, such as when scenes from Georg Buchner's "Leonce and Lena" are played in a melodramatic way, where the actors hold classical costumes in front of their clothes of today, and all the roles alternate, men are women and vice versa, everyone plays every role. Scenes from Thomas Bernard's "Quite Simple, Complicated" is rewritten to be about Ophelia and is played with a wagon filled with candles in glass jars.

Alle arrangement er koreograferte og skuespillerne er i enkelte scener rene dansere. Personlige monologer om en bestemor som lignet på en selv, eller om en far som bodde i utlandet og var tilstede bare gjennom noen postkort, eller en ironisk kommentar til de unges ønskeroller "Hamlet og Ophelia", hvor f.eks. en av mennene intervjuer tre Opheliaer, som alle har forskjellige oppfatning om hvem hun er og hvilket forhold hun har til Hamlet. Skuespillerne "kastes" ut og inn av en rekke situasjoner. Det handler om unge mennesker i transit. Et sted hvor menneskene er i forandring, hvor de venter på å ta neste skritt og derfor er åpne for tilfeldige møter som kanskje kan bli skjebnesvangre. De forbereder en reise, men er samtidig åpne for å ta et helt annet skritt enn det planlagte, f.eks. å gå bort til den vakre kvinnen i hjørnet og spørre om hun vil være med til Venezia. Et transitsted er jernbanestasjonens venterom. Noen kommer dit også uten å skulle reise, med drømmen om at denne dagen kommer han endelig med toget, eller skal reise og tar deg med. Denne situasjonen uttrykkes bl.a. ved tekster av Michel Butor. Skuespillerne spiller ut en rekke følelser og uttrykk, men ikke som roller i et skuespill, alltid som personer i et teaterspråk. Handlingene og tekstene forteller ofte ikke hvorfor ting skjer eller hvorfor personene reagerer og handler som de gjør, men det de gjør og måten de gjør det på er nok i seg selv. En aksjon behøver ikke føre til reaksjon. Handlingene er bare tilstede, fysiske, enkle og direkte. Skuespillerne går ut og inn av en rekke situasjoner. De er "everyman". Forestillingen er som å se inn i hodet til en person som drømmer. Noe ligger skjult under overflaten som kan gi en følelse av ubehag. I drømmen kan man springe fra et sted, et bilde, til et helt annet.

All the arrangements are choreographed and in some of the scenes the actors are dancers. Personal monologues about a grandmother who resembled oneself, or about a father who lived abroad and was only present through his postcards, or an ironic commentary to the longed-for roles "Hamlet and Ophelia", where, for example, one of the men interviews three Ophelias, each of whom has a different idea of who she is and what sort of relationship she has with Hamlet. The actors are "thrown" in and out of a number of situations. It is about young people in transit. A place where people are in the process of change, where they are waiting to take the next step and are therefore open to chance meetings which may perhaps be fateful. They are preparing for a journey, but are at the same time ready to take quite another step than the one planned, for example, go over to the beautiful woman in the corner and ask her if she would like to go with you to Venice. One place of transit is the railway station waiting-room. There are also those who go there with no intention of travelling, with the dream that today, at last, "he" will arrive with the train, or "he" will depart with it and take you with him. This situation is expressed, among other places, in texts by Michel Butor. The actors pour out different feelings and expressions, but not as roles in a play, always as persons in a theatre language. Often the actions and the texts do not tell why things happen or why people react and act as they do, but what they do and the way in which they do it is enough in itself. An action does not necessarily have to lead to reaction.

The actions are merely present, physical, simple and direct. The actors experience a number of situations. They are "Everyman". The performance is like looking into the head of one who is dreaming. Something lies hidden beneath the surface which can give a feeling of unpleasantness, in a dream one can jump from one place, one image, to a completely different one.

performers:

Marit Andreassen,
Petronella Barker,
Roar Kjølsv Jensen,
Jørgen Langhelle,
Duc Mai The,
Trine Svensen

tekst - text:

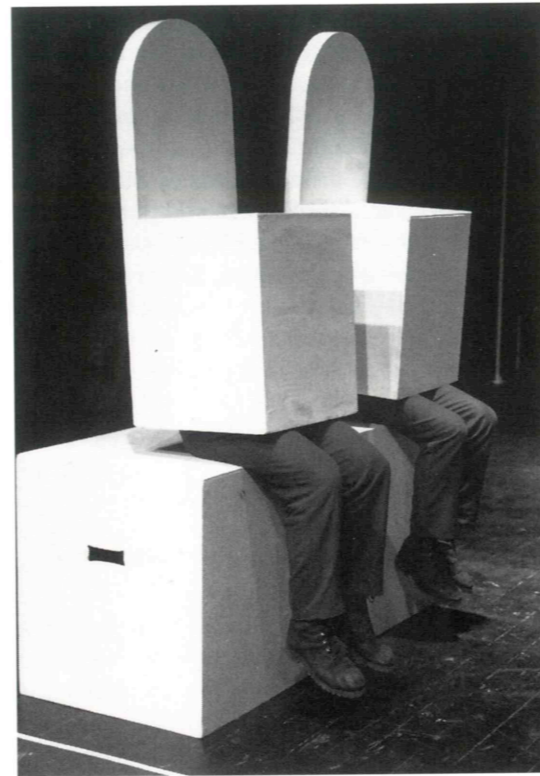
Thomas Bernard,
George Buchner,
Michel Butor,
Italo Calvino,
Joe Orton,
Wim Wenders

"Ulykken er at menneskene ikke forstår at de må dø når som helst, visste de at de må dø når som helst skulle de reise til Venezia igjen. Så dør de helt plutselig uten å ha kommet en andre gang til Venezia." Thomas Bernard

TVILLING
(Har noen sett meg
et annet sted)

performers:
Petronella Barker, Lars Bonnevie Hjort,
Lene Bragli, Torbjørn Davidsen,
Marius Kolbenstvedt,
Heidi Rognskog, Hilde Rognskog,
Øystein Røger, Linda Øvrebo
tekst - text:
Beate Grimsrud
musikk - music:
Bjørn Kruse
scenebilde - set design:
Per Formo

TVILLING
1994
regi: Kjetil Skøien
Kairo Int. Theatrefestival
Rogaland Teater
Black Box Teater, Oslo

Alle skal bli seg selv med tiden.

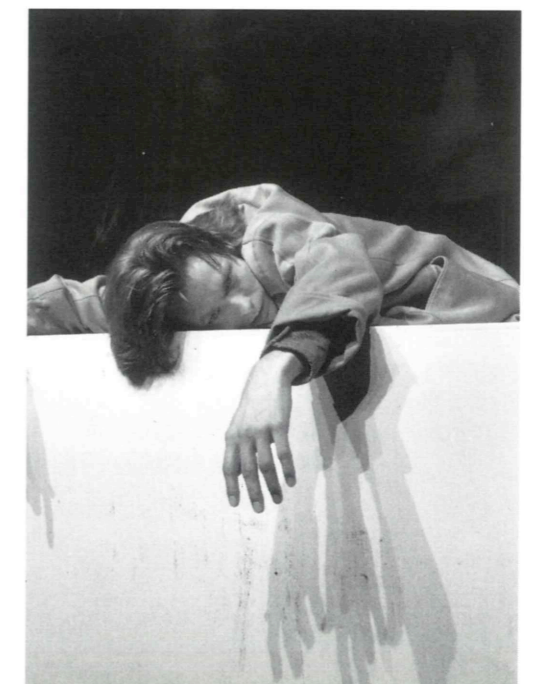
TVILLING

Livet til to tvillinger, kvinner, blir avdekket gjennom en rekke frittstående scener og handlinger. En av dem blir fotograf, den andre finner en mann, dette skaper sjalusi og problemer i deres forhold. En mann leter etter sin tvilling, gjennom alle kanaler, radio, TV, aviser. Han studerer adferden til to mannlige tvillinger, som er fysiske aktører, dansere. På scenen er også et ekte tvillingpar, som utfører handlinger med objekter i et performancespråk. En sangerinne er et bindeledd og en kommentator til tvillingenes følelser og uttrykk. Alle visuelle elementer er doble geometriske gjenstander, to teltlignende bur, to troner, to 5 meter store sirkler. En rekke objekter, av Kjetil Skøien, kontrasterer den rene, hvite scenografien: røde tekanner, et rødt metallskjørt, filttøfler, kvadratiske plastplater, filtringer, benproteser, epler, kniver og glassplater. Enkle klisjeer brytes med alvor, det trivielle og hemmelighetsfulle skaper et spill om identitet og ensomhet. Dette handler om å være to, om selvets flertydighet.

TWIN

The life of two women twins is revealed in a number of freestanding scenes and actions. One of them becomes a photographer, the other finds a man. This creates jealousy and problems in their relationship. A man is searching for his twin, using every media: radio, TV, newspapers. He studies the behavior of two male twins who are dancers. On the stage is also a genuine pair of twins who carry out actions with objects, in a performance language. A woman singer is the connecting link and commentator on the twins' feelings and expressions. All the visual elements are double geometrical objects: two tent-like cages, two thrones, two five-metre large circles. A number of objects stand in contrast to the pure, white scenography: red teapots, a red metal skirt, felt slippers, rings, artificial limbs, apples, knives and sheets of glass. Some clichés are countered with seriousness, the trivial and the secretive create a play of identity and loneliness. It is about being two, about the ambiguity of self.

IDA: "It is not at all amusing when others do not take me for myself".

ADA: "If, for example, I do something that is all right, then the others say, well done, Ida. Just as if they think that I am unable to do something properly".

IDA: "Or, if Ada has done something they don't like, then they think that it could just as well have been me. It can always just as well have been me. It makes no difference. They don't know that I am I, because they don't know who I am. They just see someone they think is me. Do you get it?"

IDA: "Det er ikke noe morsomt når andre ikke tar meg for meg."

ADA: "Hvis jeg for eksempel gjør noe bra, så sier de andre, bra Ida. Akkurat som de tror at ikke jeg kan gjøre noe bra."

IDA: "Eller hvis Ada har gjort noe de ikke liker og så tror de at det like gjerne kunne vært meg. Det kan alltid like gjerne være meg. Det spiller ingen rolle. De vet ikke at jeg er jeg for de vet ikke hvem jeg er. De ser jo bare en de tror er meg. Skjønner du?"

NILEN, BRU, SEBASTOPOL

Tre monodrama for to kvinner og en mann. Stedet setter i gang en stemme. Skuespillerne får en tekst ved å komme til en plass; en park, en bro, en gate. Stedet får dem til å snakke, de lytter og undres over hva de sier. Stemmens forhold til stedet er det vesentlige, ikke rollen eller et tradisjonelt handlingsforløp. Personene kjenner at det er noe ved stedet som angår dem. I "Nilen" kommer en kvinne til en park, kanskje leter hun etter noe hun har glemt, et barns leketøy, eller et minne om henne selv. Hun lengter etter å møte sin egen skrekk. Parken kan være åstedet for et mord, med en hvilende kropp liggende i lystfylt stillhet i grusen. "Bru" har noe skremmende over seg, svimmelheten, redselen for å kaste seg utfor, trangen til å falle. Det handler om en som bare gikk forbi, en kvinne. "Sebastopol" er en stygg gate i Paris, hvor strømmen av mennesker og tanker kanskje bare har passert. Kvinnen ønsker å gå i ett med asfalten, bli som gaten.

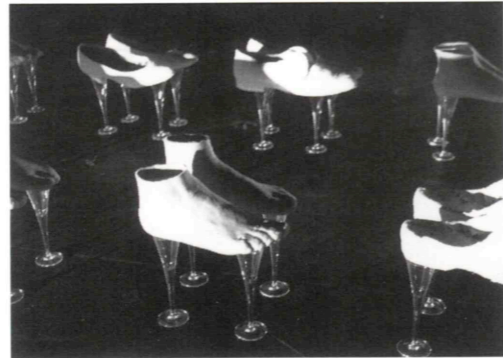
THE NILE, BRIDGE, SEBASTOPOL

performers:
Paul Ottar Haga,
Anneke von der Lippe,
Nina Woxholt
tekst - text:
Katarina Frostenson
musikk - music:
Leos Janacek,
Olivier Messiaen,
John Cage,
Ornette Coleman,
Sabres of Paradise

Three monodramas for two women and one man. The place starts up a voice. The actors receive a text by coming to a place; a park, a bridge, a street. The place invites them to talk, they listen and wonder at what they say. The relation of the voice to the place is the essential thing, not the role or a traditional sequence of events. The persons feel that there is something about the place which concerns them. In "The Nile", a woman enters a park, perhaps she is searching for something she has forgotten, a child's toy, or a memory of herself. She longs to meet her own fear. The park can be the scene of a murder, with a resting body lying on the gravel in silence filled with desire. There is something frightening about "Bridge", vertigo, fear of throwing oneself off, the urge to fall. It is about one who merely passed by, a woman. "Sebastopol" is an ugly street in Paris. The woman wants to melt into the asphalt.

En stemme møter en ytre plass. Plassen er stum og stumheten fremkaller menneskets språk. Stemmens tale er ikke forberedt, den vekkes bare. Ordet fødes inne i munnen. Noen ganger finnes språket utenfor kroppen og lader stedet, som om det er formet av rommet omkring. Menneskene er som vitner, som lar ting passere gjennom seg.

“Der det finst rom...utan royst, der blikket er stivt, munnen vid, handa tom, der det dampar frå gata, og synest.. der du synest, der du høyrst, der du trengde fram, eller blei skyld opp blank.” fra NILEN

“Sjå ikkje hit. Stans, kom ikkje for nær. Ikkje for nær...det er ikkje mi sterke side, å komme for nær..... Side. Finst det sider i deg? Fram, bak...sterk, svak. Lys, mørk, matt, blank, natt, dag. Hallo! nei - “ fra BRU

“Eg går ikkje langt i dag. Berre dit, dit opp, berre til Gare de l’Est....de l’Est - det let som ein vind. Ein tørr vind, ein monsun...Lufta her - er oppbrukt. Utpusta. Heilt stille...alle lungene som har pusta den. Som har drege den igjennom seg, som har soge den ut, som har gjort den gul... Oppbrukt og fylt.” fra SEBASTOPOL

A voice encounters an exterior place. The place is mute and the silence summons forth human language. The voice’s speech is unprepared, it is merely awakened. The word is born inside the mouth. At times speech is found outside the body and charges the place, as if it is formed by the space around. People are like witnesses.

“”Where there is space....without voice, where the gaze is stiff, the mouth wide, the hand empty. Where the vapour rises from the street, and is visible... where you are visible, where you are heard, where you pressed your way forward, or were washed up shining”. from THE NILE

“Don’t look here. Stop, don’t come too close. Not too close...it is not my strong side, to come too close...Side. Are there sides in you? Forth, back..strong, weak., Light, dark, matt, shiny, night, day. Hello! no....” from BRIDGE

“I won’t walk far today. Only there, up there, only to Gare de l’Est....de l’Est - it sounds like a wind. A dry wind, a monsoon...The air here - is used up. Breathed up. Completely still...all the lungs that have breathed it. That have dragged it through, that have made it yellow...Used up and full”. from SEBASTOPOL

Katarina Frostenson er opptatt av spaltningen mellom det å snakke og det å høre seg selv. De tre monologene blir en fortelling om tre individer og storbyen. Nina Woxholtt presses mot jernveggen av store brystlignende sugekopper, hun “seiler ut” i en stol med knivben og presser kroppen ned i en grønn kasse i sitt sitrongule kostyme. Kassen er som en seng eller en liten park. Dette er symboler på lyst og trussel. Paul Ottar Haga balanserer på kanten av en rød bro, et todelt bord, en kvinnes bakhode, med en lang flette, er presset inn i veggen. Anneke von der Lippe kaster seg mot veggen og gulvet i ekspressiv dans, og senere inn i favnen til en mann, to armer som kommer ut av jernveggen. Sluttscenen viser et landskap av to små gule hus med en jernbro imellom, en død skog med palmer av svarte gummiblader og en gate av vinglass med gipsfotter som balanserer oppå dem. Hver av aktørene har sin plass. På jernveggen henger en mann, bare føttene og armene er synlige, resten av mannen er presset inn i jernveggen.

Katarina Frostenson is interested in the split between speaking and hearing oneself. The three monodramas become a story of three individuals and the metropolis. Nina Woxholtt is pressed against the iron wall by large, breast-like suction cups, she “sails out” in a chair with knife legs and squeezes her body down into a green box in her lemon-yellow costume. The box is like a bed or a small park. These are symbols of desire and threat. Paul Ottar Haga balances on the edge of a red bridge, a table divided in two, the back of a woman’s head with a long plait is pressed into the iron wall. Anneke von der Lippe throws herself against the wall and the floor in expressive dance, and later into the embrace of a man, two arms which come out of the iron wall. The final scene shows a landscape of two small, yellow houses with an iron bridge between them, a dead forest of palms with black rubber leaves and a street of wine glasses with plaster feet balancing on top of them. Each of the actors has an appointed place.

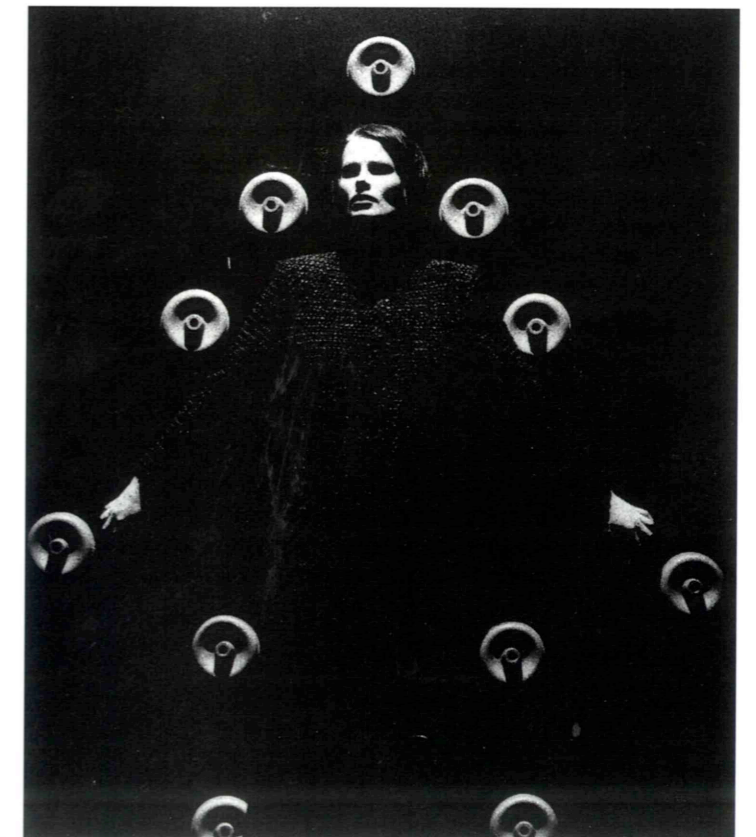

Foto: Espen Tollefsen.

TANGENT (Lost rooms)

En forestilling basert på intervjuer med seks unge bosniske menn, asylsøkere i Norge. Alle seks beskriver i detalj et rom i hjemlandet, et rom som er forlatt, ødelagt eller okkupert av andre. Møbler, gjenstander, farver, utsikten fra vinduene m.m., alt mistet. Tekstene er redigert til fem-seks minutter utfra timelange intervjuer. Publikum besøker en og en bosnier og hører tekstene over høytalere, mens aktørene bygger installasjoner. Ingen av aktørene har sceneerfaring. De bygger nye rom i et nytt land, Norge. Rommene de bygger kommenterer deres situasjon, men er samtidig billedkunstuttrykk, ganske abstrakte i sin form. I to rom finns selvspillende instrumenter, fire pianoer og en tromme. Musikerne er borte, instrumentene fortsetter å spille.

A performance based on interviews with six young Bosnian men who have sought asylum in Norway. All six describe, in detail, a room in their home country, a room that is deserted, destroyed or occupied by others. Furniture, household objects, colors, the view from the windows etc., everything lost. The texts are reduced to five-six minutes from hour-long interviews. The audience visits the Bosnians one after the other and hear the texts over loudspeakers, while the actors build installations. None of the participants has stage experience. They are building new rooms in a new country. The rooms they build are comments on their situation, but are at the same time visual art installations, rather abstract in their form. In two rooms there are self-playing instruments, four pianos and one drum.

performers:
Amer Cerić,
Fedad Gonilović,
Eldin Hadžić,
Saban Hrnić,
Dubravko Sarić,
Mona Walderhaug,
Hajrudin Zubović
musikk - music:
Kjell Samkopf,
Floris van Manen

DET TÅLMODIGE

THE PATIENT

performers: Miguel Cortes, Camilla Martens, Dan Offerlind, Halldis Olafsdottir, Øystein Røger, Henrik Scheele, Masami Yurabe, Lars Helland Bjertnæs, Tormod Kristoffer Carlsen
tekst - text: Tor Ulven
musikk - music: Rolf Wallin
kostymer - costumes: Antti Bjørn

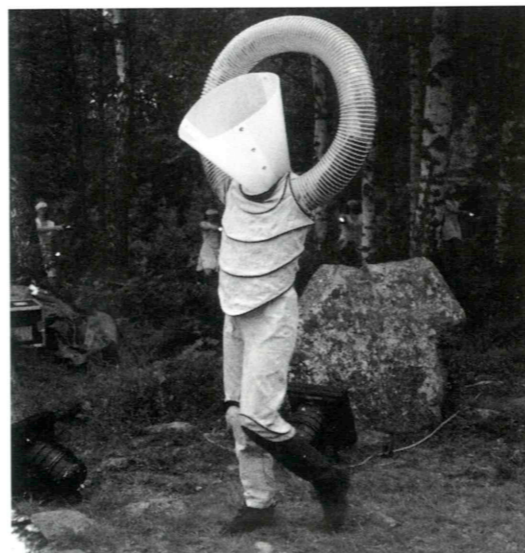
Foto: Anne Charlotte Schjøll

Vi lærer aldri det
veldige greinverket utenat

Et gravfelt fra jernalderen i skogen utenfor Sandefjord er arena for forestillingen. Graven består av atten stener i en båtform, de høyeste er over fire meter. I midten av båtformen fant man et brent lik og en rekke bjørneklør. Hva som har foregått av hedensk kult- og offerhandlinger, kan man bare forestille seg. Forestillingen ble vist ved midnatt i juni måned. Publikum satt på halmballer i en skråning. Tekstene er av Tor Ulven og hentet fra seks av hans bøker. Tema er arkeologi. Han stiller spørsmål ved vitenskapen, arkeologien. Kan man datere det fundne? Eller er metallringen hun mistet i turnskoene i fjor sommer allerede et fornminne. En rekke visuelle elementer av vår tids materialer; plast, aluminium, og andre industriprodukter behandles av aktørene i et visuelt, ikke-illustrerende teaterspråk, hvor dans er et av hovedelementene. To mannlige skuespillere og to gutter fremfører tekstene, mens fire dansere utfører koreografi av rituell og ekspressiv natur, ofte i et språk som viser menneskenes avhengighet av hverandre. En japansk butohdanser er bildet på det brente liket man fant i graven. Han er som en skygge, som ikke forholder seg til de andre aktørene, men er en inkarnasjon fra fortiden. Med i forestillingen er også tretten unge piker fra en lokal ballettskole. De snakker med jordete stemmer og sover på jernsenger, mens japaneren gir dem hjerteformede hvite ballonger. Sporene, skligropene etter hælene på skoene til han du elsket for hundre år siden, er det eneste som er igjen. En liten munn kommer ut av stenen for å suge til seg en dråpe regnvann. Og du venter på å bli hogget ut. Båtgraver seiler gjennom skogene. Og båten i vannet er oppløst til et smakløst medikament. Tekst, dans, lyd og billedkunst er likestilte elementer. Det handler om fortid og nåtid og uendelig fremtid.

A burial site from the Iron Age, in a forest outside the city of Sandefjord, is the setting of the performance. The grave consists of eighteen stones in a boat form, the tallest exceed four metres. In the middle of the boat form a burnt skeleton and a number of bear claws were found. One can only imagine what sort of cult- and sacrificial acts have taken place here. The performance was shown at midnight in the month of June. The audience sat on bales of hay on a slope. The texts are by Tor Ulven (N) and taken from six of his books. The theme is archeology. He asks questions about the science, the archeology. Can finds be dated? Or has the metal ring she lost last summer from her gym shoes already become an artefact. A number of visual elements of the materials of our times, plastic, aluminium and other industrial products, are handled by the actors in a visual, non-illustrative language in which dance is one of the main elements. Two male actors and two boys present the texts while four dancers carry out the choreography which is of a ritual and expressive nature, often in a language that shows people's dependence on each other. A Japanese Butoh-dancer is the representation of the burnt skeleton found in the grave. He is like a shadow that does not relate to the others, an incarnation from the past. The performance also includes thirteen young girls from a local ballet school. They speak with earthy voices and sleep on iron beds, while the Japanese gives them white, heart-shaped balloons.

KJETIL SKØIEN

Educated from The Academy of Fine Arts, Oslo

SOLO EXHIBITIONS

- 1996 UKS gallery, Oslo
- 1993 RAM gallery, Oslo
- 1992 Forum gallery, Stockholm
- 1991 Sassi gallery, Stockholm
- Holst Halvorsen Kunsthandel, Oslo
- 1990 Gallery LNM, Oslo
- 1989 RAM gallery, Oslo
- 1987 Maki gallery, Tokyo
- Wang gallery, Oslo
- 1986 UKS gallery, Oslo
- 1984 Bergen Kunstforening (N)
- 1983 Henie Onstad Art Centre (N)

GROUP EXHIBITIONS

- 1996 Artgenda, Copenhagen
- Gallery Lunami, Tokyo
- 1995 Gallery Cornelius Hertz, Bremen (D)
- 1994 Nordic Art Centre, Helsinki
- Riksstillingen-Museet for Samtidkunst, Oslo
- 1993 Kunsternes Hus, Oslo
- 1992 Museum Moderner Kunst, Vienna
- UKS spring exhibition, Oslo
- 1991 Nordic Art Centre, Helsinki
- Le Lieu, Quebec
- 1990 Living Art Museum, Reykjavik
- Art Space Mumonkan, Kyoto
- 1989 Malmö Konsthall (S)
- 1988 Charlottenborg, Copenhagen
- 1983-91 Østlandsutstillingen (N)
- 1982 Liljevalchs Konsthall, Stockholm
- 1980 Århus Kunstbygning (DK)

REPRESENTED

The National Gallery, Oslo
Norwegian and Swedish Culture Board (Norsk Kulturråd og Statens Konstråd)

GRANTS

Statens 3-årige arbeidsstipend (94), Statens Reisestipend (93+88), Statens Etableringsstipend (92+89), BKH stipend (89+87+86),

ACTOR

Rotterdam City Theatre (89), Collage Dance Company, Oslo (85), Theatre Schahrazad, Stockholm (81-83). Saltkompagniet, Oslo (78)

“Vil han grave dem opp, blir han skuffet.
Hva jorden har drukket, er svunnet og tapt.

“En termos med brukket speilkabinett -
er tilnærmet daterbar.”

“De står der og venter. Hodene deres er
rullet ut av solformørkelser. De har kapper
med hette og ingen innvoller. De står der
og venter. På at du skal forvitte.”

“Allerede det å skrive noe ned, nedover,
et kjærlighetsbrev, for eksempel, er å
markere det arkeologiske.”

“If he wants to dig them up, he will be
disappointed. What the earth has
swallowed up is lost and gone”.

“A thermos with a broken inner
container is approximately datable”.

“They stand there and wait. Their heads
have rolled out of eclipses of the sun.
They have capes with hoods and no
intestines. They stand there and wait.
For you to disintegrate”.

“Even to write something down,
downwards, a love letter, for example,
is to make an archeological mark”.

Passage Nord
Stensgaten 32c, 0358 Oslo, Norway
Tel + Fax: +47 22694428

DET TÅLMODIGE
(The Patient)
1996

Foto - photo: KJETIL SKØIEN
(hvis ikke annet angitt)
Oversettelse - translation: Ruth Waaler
Trykkeri: Nationen Trykk